

Våren 1962

Solbackatidningen

Tidning för alla solbackapojkar

Bidrag till
STIG ENZELL
Salagatan 28 A
UPPSALA

Härt... hänt och sett

ULF G. NEUMAN, realen 1946, är försäljningsinspektör på resande fot. Han lägger upp försäljning på kontinenten. ANDREAS EHN är nu-

i julas och passade så på att förlöva sig. Hans syster MARGARETA, som så anscarslöst glömdes bort i förra numret bland Uppsalastudenterna, studerar engelska.

JAN »FAGGE» FAGREUS har kommit hem från Kongo, där han varit biträdande sambandsofficer, bl. a. 13 månader var han i FN-högkvarteret i Léopoldville.

ROBERT SPARVE, som jobbar på bank i Paris, blev vittne till ett otäckt OAS-attentat som skedde utanför hans mosters lägenhet.

ANDERS WALLENBERG har varit lantbruksleve i England, och ligger nu i Linköping för att bli trängreservare. Skall sedan till Ultuna.

SOLBACKA I LUND.

JONAS GYLLENBERG läser matte för tillfället. Meningen är att han skall ta en etta, för att sedan söka in på tekniska högskolan i Lund. JAAK VAIKNA ägnar sig åt medicinska studier.

INGMAR NORDER, fil. stud., närmare bestämt engelska och DICK THOMPSON, med. kand. läser innevarande termin patologi i Malmö och jobbar samtidigt på fysiologen i Lund. Där går också JAN MAC DOWAL och GÖRAN BENGTSSON för att ta sina med. kand. till våren.

KLAS DIAMANT läser juridik medan JONAS WIKEN och BO HERENTZ kallar sig fil. stud. HAKAN WIBERG utövar matematiska studier. THOMAS BENGTSSON är

med. kand., går på de fria kurserna — just nu på ögonkliniken. BENGT NILSSON, THOMAS HEDIN och GÖRAN BANCK häller på med juridiken. AKE HÄGGSTRÖM läser under titeln fil. stud., skall sedan ev. slå om och kalla sig odont. stud.

Tilläggas skall, att vi här nere som båst är igång med

att ordna en »filial» till Solbackapojkarna. Meningen är att vi skall försöka upprätthålla kontakten med varandra och med vår gamla skola. uppmanar de som finns här nere och de som vi inte lyckats spåra upp att snarast ta kontakt med JONAS GYLLENBERG, Helgonabacken 10 b, Lund.

Solbackatidningen

70 år

Folke Goding

Skolans uppbyggare och f. d. rektor.

Farbror Folke fyller, otroligt nog, 70 år den 6 september. Efter 33 år som rektor på Solbacka lämnade han den posten 1959, dock ej helt. Han tjänstgör fortfarande som ekonomisk chef och administrativ ledare för stiftelsen. Tillsammans med sin fru Karin har Folke Goding byggt upp den skola, som vi alla fått äran att fostras i. Om Farbror Folke finns mycket att säga, men det mesta är redan skrivet med stora bokstäver i många solbackahjärta. Vi vill därför bara göra oss till tolk för alla generationer, och önska allt gott.

Bästa kamraten i abitrientklassen

Solbackapojkarnas premium till bäste kamrat i abitrientklassen tilldelades för läsåret 1961–62 Anders Lönnqvist, som gick i R IV matematisk gren. Han började på skolan höstterminen 1958. Röstningen är sluten och sker inom hela IV ring.

gratulerar . . .

50 år

Hans Wachtmeister

Föreningen Solbackapojkarnas ordförande.

Hans fyller den 17 juni 50 år. Han var den första studenten på Solbacka år 1932. På den tiden fick han gå upp som privatist. Studerade sedan juridik och statskunskap. Har numera egen agentur inom Liv-Svea i Göteborg. Han är officersson och göteborgare, men han tillbringade ett par år av uppväxttiden i Jönköping. År 1957 blev han föreningens ordförande.

Hans har ägnat sig mycket intensivt åt skolan, och har alltid generöst bistått den både ekonomiskt och med hela sin själ,

Röda hanen har härfat

Hans Wachtmeisters villa på Särö eldhärjades i mitten av maj. Man höll på att ta bort färg med en bläslampa, som upphettade väggarna så att det började brinna i dem.

Skador för mycket stora värden åstadkoms. Villan, som innehöll cirka tio rum, var av trä. De skador, som ej vållades av elden, kan tillskrivas saltvattnet vid släckningen.

Emigrant

Lektor Otto Dressler.

I fem terminer har lektor Otto Dressler förmönt sin visdom till oss elever, fem terminer av ris och ros. Undervisningen har skett i realskolans två sista klasser samt på hela gymnasiet i ämnena biologi och kemi. År nu vid sin avgång föreständare för den kemiska institutionen. Ofta har man undrat, när man sett en rökpelare stiga till väders över Kemikum. Men eleverna emellan har bara sagt: »Det är väl lekt. Dressler som håller på med nä't avancerat». Hans kunskaper kunde i många fall vara oss för övermäktiga.

Men denna termin blir som sagt den sista på Sol-

backa. Nästa anhalt blir »Over there» i Ohio, närmare bestämt Cleveland. Det är närmast en uppmärksammad disputation i bio-kemi, som har gjort sig gällande. Lekt. Dressler har fått en ordinarie tjänst som laborator vid Akademiska sjukhuset. Western Reserve University. Vad som framför allt lockar är forskningen. På en enkel fråga om några intryck av Solbacka, svarar lekt. Dressler; ett hövligt och vänligt uppträdande av alla.

Vi lyckönskar och hoppas att Solbacka blir något starkare än ett litet minne blott!

Mickael.

PUMA

- en Nordverk-
Nyhet

PUMA är en mindre men
ändock slitstark motorväg-
hyvel i ideellisk storlek för
städer, kommuner och väg-
föreningar, konstruerad för
hård tjänst i svenskt klimat

PUMA är helhydraulisk
och arbetar snabbt och
effektivt

Alla omställningar är över-
skådligt placerade med
lättgående reglage till ett
minimum av omställnings-
uppehåll

A·B
NORD-VERK

Telefon 141 00

UDDEVALLA

Telefon 141 00

Radio • TV

Grindbergs Radioaffär

MALKÖPING 201 90

Auktoriserad service

Allt VIRKE till träskallar

Ånhammars Såg

AB Västeråsspedition

Etablerad 1918

BEFRAKTNINGSAGENTER
SKEPPSKLARERARE
SPEDITÖRER
MAGASINERING
RESEAGENTER

Västerås

Telefon 376 60 (växel) · Telex 4725

TIDNING FÖR SOLBACKAPOJKAR UTGIVEN AV FÖRENINGEN SOLBACKAPOJKARNA

Prenumeration 5 år kr. 50:—

Lösenumspris kr. 5:50

Medlemmar i
Föreningen Solbackapojkarna
erhåller tidningen utan kostnad

Redaktör och ansv. utgivare:

Stig Engzell, Salagatan 28 A, Uppsala, telefon 018 308 94

Lokalredaktör på skolan: Mikael Berggren

Lokalredaktion: Solbacka läroverk, Stjärnhov

I redaktionen: Hans Norrman, Ulf Peyron, Jonas Norén
och Leif Ericsson

Ekonomi, annonser: Ulf Peyron, Vallmogatan 3, telefon 140 60 Uppsala

Tidningen utkommer med ett
nummer pr termin

Postgiro: 46 29 45

Annonsprislista på begäran

Tryckt 1962 hos
Tryckcentralen, Helsingborg

Det är

ganska roligt att se att några av Er läser den här spalten i alla fall! Det fick jag ju belägg för när förra numret just kommit ut. Då damp det i min låda ned en massa trevliga brev, som var skrivna av föredettingar som uttryckte sin glädje över att ha tidningen att bläddra i och se vad som hänt. Ja, jag menar på skolan och bland kamraterna och så. Men dessa blir kanske lite ledsna när de bläddrar i detta nummer. Atminstone om de vill veta vad kamraterna har för sig, och var de eventuellt befinner sig. Det blev en ytterst minimal skvallerspalt denna gång.

Det är egentligen ganska lätt avhjälpt. Man (dvs. läsarna) sätter sig bara ned vid skrivbordet och präntar ned några rader om sig själv på ett papper, så stoppar man det i ett kuvert, och så skickar man det hit till red. Det är faktiskt inte så svårt bara man försöker. Ja, jag vet att man inte kommer sig för!

En ros skall utdelas åt lok.-red., som lyckats med det som så många försökt. Att få bidrag i överflöd. Det är roligt att se att det finns ett intresse för tidningen på skolan. Det är inte lätt att tillfredsställa elevernas, läsarnas, krav, om de ej hjälper till själva. Nu har jag verkligen fått en hel del hjälp, och resultatet håller Ni i handen.

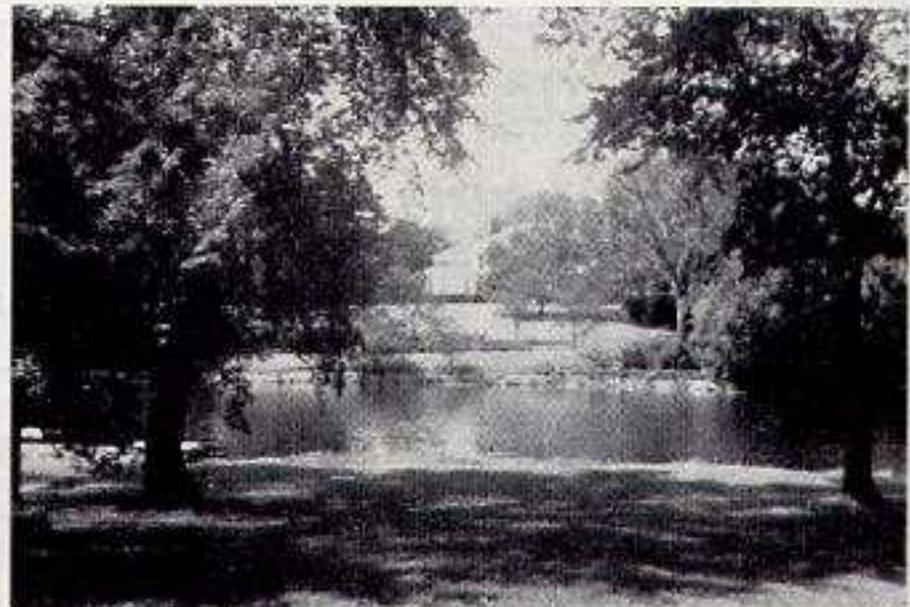
Trevlig sommar!

Redaktören.

STIG ENGZELL
Salagatan 28 A
UPPSALA

Före detta solbackaeleven GUNNAR ANDERSSON, numera studerande vid universitetet i Uppsala, har varit som stipendiat i Amerika. Nyss hemkommen redovisar han för tidenas läsare sina intryck från en resa i sägenomspunna Wild West-trakter.

Dallas. En oljekungs hem

I DILIGENSENS SPÅR

Den välklädda, informative och förekommande bussföraren på Grayhoundlinjens ordinarietur mellan Phoenix, Arizona och Las Vegas, Nevada, berättade i bussens högtalaranläggning medan han med hissande skicklighet rattade den tunga bussen på Rocky Mountains' slingrande serpentinvägar. »Detta är troligen det enda område i USA där det fortfarande existerar en nägorlunda äkta Wild-westmiljö.

Bergsindianerna lever fortfarande av jakt och fiske och är inte särskilt vänliga. Boskapsrancherna ligger långt ifrån varandra och telefon, radio och TV är om inte okända så dock obefintliga företeelser. Posten levereras en gång i veckan. Nöjeslivet inskränker sig till skallerormsjakt och inridning av unghästar. Någon gång företas kanske en resa till närmaste stad eller samhälle men de gamla uvarna säger att det är inte alls som förr i världen. De eländiga bilarna skrämmar hästen, hutlöst dyrt har det blivit, kvinnorna är högfärdiga, luktar parfym och kan inte dansa en riktig polka. Förresten så finns inte ett enda ställe där det spelas traditionell amerikansk musik numera. Nu för tiden är det bara juke-boxes med skrällande rock'n roll music. Annat var det minsann förr i tiden. . . Bussföraren fortsatte att berätta om underliga ökenväxter, magnifika klippformationer, originella personligheter från denna avkrok av den amerikanska kontinenten medan man länge vaggades till ro i den bekväm-

ma flygplansfältöjen och lättblickarna spela över det fascinerande och skrämmende prärielandskapet. Så småningom tystnade han och till ljudet av svansmotorns dova mormande och luftkonditioneringens lätt susande lätt jag tankarna vandra tillbaka till de senaste dagarnas upplevelser.

När jag anlände till Dallas i Texas berättade mina vänner som mötte mig att där sätts »the East» och i grannstaden Fort Worth tog »the West» vid. På min fråga om två så närliggande städer kunde ha några större karaktärsskillnader blev det något svavande svaret att Dallasborna kallar Fort Worthborna för »cowboys». Detta i inte särskilt smickrande betydelse. Därmed ansåg de ämnet uttömt. Efter en stunds inre övertalning lyckades jag få fram den i och för sig ganska givna frågan: »Nå, vad kallar Fort Worthborna er då?» »New Yorkers», svarades något kortslutet. Efter en tids vistelse i bugga städerna visade sig emellertid epitetet vara nog så betecknande. I Dallas hyllas den moderna sofistikerade livsstilen. Människorna har gott om pengar som de slösar på non-figurativ konst, modern design av alla slag och dyrbara kläder av tydligt europeiskt snitt. Kontinental konst, litteratur och musik står också högt i kurs och blickarna vänts nästan undantagslöst österut, mot New York, för nya impulser på alla områden. Att staden gör ett så rikt intryck beror till stor del på att åtskilliga av Texas berömda

oljemillionärer har sitt högkvarter där. Otroligt påkostade villor, stora som normala europeiska slott och med en lyx och bekvämlighet utan gräns, ligger förvånansvärt diskret placerade här och där bakom planterade lövträd och hektarvis med konstbevattnade gräsmattor. Några av oljekungarna har tillsammans byggt en konstgjord sjö i detta torra land. Sjön är stor nog att ha segelbåtar i och även om seglingen inte kan bli av svensk skärgårdstyp så kan man i alla fall få användning för en del av sitt segelkunnande. En sista kuriosaupplysning om de legendariska innehavarna av det svarta guldet. Inte långt från Dallas ligger en liten stad på cirka tiotusen invånare. Av dessa är femhundra miljonärer i dollar. Ett elakt rykte gör gällande att de övriga niotusenfemhundra är mer eller mindre privatanställda som kokerskor, trädgårdsmästare, privatchaufförer m. m. hos de femhundra.

Jag lämnade Dallas efter några dagar efter att ha blivit bemött med traditionell generös amerikansk gastfrihet. Resan blev kört, en halvtimmes färd med buss på den mest fantastiska turn-pike, en avgiftsbelagd sex-filig väg, och jag var i Fort Worth. Nyfiken på vad som skiljer en »New Yorker» från en »Cowboy» begav jag mig till ägaren av restaurangen Cross Keys som hade lovat att ta hand om mig och visa mig runt.

Han visade sig vara en

mycket sympatisk man i trettioårsåldern, innehavare av ett universitetsdiplom från UCLA, men hade slagit om och blivit restauratör. Vi intog tillsammans en grandios måltid bestående av en lagom blodig oxfilé av gigantiska dimensioner, bakad potatis, sallad och till efterrätt mängder av glass. Storleken av köttstycket kanske mer än något annat sade att nu var man verkligen i Texas. Efter måltiden satte vi oss i hans något skamfilade Cadillac och begav oss ut på sight-seeing. Fort Worth visade sig vara en betydligt mindre glamourös stad än Dallas. Här fanns inga arkitektoniska sevärdheter, påkostade och exklusiva som i Dallas. Det mest var byggt i en saklig och ändamålsenlig stil utan krusiduller. Kvinnorna på gatorna bar inte minkstolar och andra lyxkreationer utan gjorde ett mera enkelt och landsortsmässigt intryck. Männinen bar ofta cowboyhattar och stövlar med höga klackar. De var väderbitna och rörde sig mera som om de ville framhäva sin förfäders liv på hästryggen än dölja det som i Dallas. De föreföll också öppnare och gladare och här gjordes inga försök att dölja den något bräkiga Texasdialekten. Kunskaperna och intresset för Europa var minimala. En lustig detalj om deras sätt att se på saker och ting kom av en händelse till min känneedom. Den är i och för sig ganska betecknande för amerikansk friskhet — och kanske från vårt sätt att se —

naivitet. Jag råkade in i ett samtal med en dam om antikviteter och fick till min förvåning den upplysningen att allting av mänskohand skapat som är över hundra år betraktas som antikitet. Vid sin hundraårsdag stiger varje föremål, oavsett konstnärligt eller stilhistoriskt värde, ofta i pris och föremålet placeras på någon hedersplats i hemmet, där det med stoltet visas upp för släktingar och vänner. Det är ganska fantastiskt att föreställa sig hur den rationella amerikanska kvinnan på någon vind förvarat en gammal stol som vid sin hundraårsdag tages fram, dammas av och placeras till avundsjukt beskådande. Denna episod belyser också en av paradoxerna i amerikansk liv. Trots att man lite ironiskt talar om »gamla» världen — Europa —, älskar nya, skinande blanka saker, berömer sig för att vara progressiv i synpunkter och åskräddningar så har man en otvetydig respekt för gamla saker som ibland nästan förefaller som skuggan av ett komplex. När jag introducerades vid ett föredrag som jag skulle hålla i Long Beach, Californien, nämndes det att jag var student vid det nionde äldsta universitetet i världen. Ett faktum som jag inte hade en aning om innan.

Nåväl, mitt uppehåll i Fort Worth blev ganska kort. Trots ett storstilat mottagande längtade jag att komma vidare ut på prärien, till de små samhällena längs den gamla frontvägen för att se hur mycket som återstod av Buffalo Bills och Sam Hustons land,

Så en tidig morgon packade jag min bag, som var mitt enda bagage på resan över kontinenten, begav mig till busstationen och äntrade en glänsande senior-cruiser som det stod El Paso på.

Efter någon timme lämnade vi den sista bebyggelsen bakom oss och när man blickade ut genom fönstret kunde man se hela den enorma, oerhört torra steppen. Den enda växtligheten var torrt gräs och några förvirridna buskar. I bland syntes ett och annat hjulspår i sanden av en vagn eller en jeep, som numera är det vanligaste färdmedlet för boskapsuppfödare och cowboys när djuren skall ringas in och märkas. Här och var gick fläckiga kor och betade. Det är svårt att förstå hur de kan uppehålla livhanken och dessutom se ganska välmående ut på de torra grässtrån som utgör deras enda föda. Timme efter timme dundrade vi fram och hela tiden utbredder sig samma ödsliga platthet på sidorna. Någon gång skymtade några hus långt borta där en tunn rökstrimma steg ur skorstenen.

Fram emot middagen rullade vi in i ett litet samhälle med landsvägen som huvudgata och en halvtimmes lunchuppehåll annonserades. När man klev av bussen där luftkonditioneringen höll temperaturen vid en behagligt låg nivå var den heta ökenluften som ett slag i huvudet. Jag beslöt mig för att trotsa hettan och promenera en bit längs huvudgatan.

Detta samhälle var en typisk produkt av koloniseringen västerut över den ameri-

kanska kontinenten. Från början var det en rastplats för trötta hästar och människor som med prärieskonare var på väg att söka lyckan i »the promised land». Så småningom slog någon upp en affär, där kolonisatörerna kunde få fylla på sitt förråd av salt och andra nödvändiga varor. Handelsmannen etablerade regelbundna turer österut för att fylla sina lager och efter någon tid fanns det både sadelmakare och smed där. De omkringliggande rancherna började utnyttja de tjänster, som samhällets affärsmän och hantverkare erbjöd och det stod inte länge på förrän det fanns både saloon och sheriff. Och så rullade utvecklingen vidare.

Nutidens resenär kommer inte till häst utan per bil eller buss, handelsmannens affär är numera en luftkonditionerad snabbköpssbutik med klingande blanka kassaapparater, smeden har öppnat bensinstation, sadelmakaren säljer begagnade bilar, barinnehavarens kunder utgörs mest av tonåringar som dricker coca-cola, drinkar är nämligen förbjudet att sälja i Texas, sheriffen sysslar mera med felparkerade bilar än med »gun-fighters», men karaktären av rastställe finns kvar.

Framför de låga vitkalkade husen av spansk eller mexikansk typ satt männen i vidbrettade hattar till skydd mot solen. De gav resenären en trött ointresserad blick. De har sett många komma och resa igen efter en kort rast. Jag gick gatan framåt en bit men hettan och enformigheten fick mig snart att vända.

Min buss stod parkerad framför en drug-store där passagerarna kunde inta sin lunch. Där inne var det svalt och skönt och vid ett glas is-kaffe försjönk jag i tankar om leende sörmländska nejder med björkbackar, vajande rägfält och klarblå insjöar. Texas prärier är storslagna, imponerande och fascinerande men aldrig idylliska. Sverige verkar nästan dockskapsmässigt vid en jämförelse. Fem timmar hade resan från Fort Worth tagit, men det var fortfarande cirka tjugotvå timmars oavbruten färd kvar till El Paso.

Chaufören bad oss ta plats och snart var vi ute i ödsligheten igen. Hela dagen och natten färdades vi med korta uppehåll för matraster. I det första grynlingsljuset skymtade Klippiga Bergens första utlöpare vid horisonten. Det var inga sammanbundna bergskedjor utan såg ut som om klippblock på omkring hundra meters höjd planlistade hade blivit utplacerade i landskapet av någon jätte. Så äntligen såg vi en stad dyka upp framför oss och trötta och dammiga rullade vi in i El Paso. Min första handling där var att uppsöka busstationens förmämliga tvättrum där duschar, skoputsare och om man så önskade manikurister stod till förfogande. Efter en grundlig uppfrischning hade tröttheten försvunnit och den där lilla vilställiga könslan i maggropen som utbreder sig när man kommer till en ny plats inställt sig i vanlig ordning. Jag var nu nära den mexikanska gränsen och Texas har ju en gång tillhört Mexiko, därför intresserade det mig hur mycket mexikansk påverkan jag skulle finna i staden. Namnet, El Paso, är ju mexikanskt och efter ett tag tycker man att det är helt naturligt. Staden gör verkligen ett betydligt större mexikanskt intryck än amerikanskt. Alla skyltar är tvåspråkiga. Befolkningen är till övervägande delen mexikansk fast amerikanska medborgare förstas. På gatorna är det ett myller av männskor klädda i sombreros och färgglada skynken med ett hål som huvudet sticks igenom. En livlig kommer med sydfrukter, vattenmeloner, persikor m. m. pågick längs trottoarerna från öppna ständ med ett solskydd ovanför. I en del ständ såldes hantverk av olika slag. Läder och silver syntes överväga. Husen var byggda i den traditionella spanska stilens. Vitkalkade murar och platta tak där för det mesta en TV-antenn stack upp. Här, där den mexikanska befolkningen övervägde och mexikansk kul-

En gammal plankväg genom amerikanska Sahara i Texas

Vad jag gillar:

Intervjuobjektet:
"Gymnamajen"
Lars-Oskar Nilsson

- Hobby:** Idrott, tiden räcker inte till för något annat.
- Politiker:** Ej engagerad.
- Författare:** Läser allt vad jag kommer över, just nu en Rönnblom.
- Kompositör:** Med aren mera klassiskt, Ravel.
- Sångare:** Mjaa, Sven-Gösta Jonsson, nej, nej, skriv inget!
- Skådespelare:** Jarl Kulle.
- Radioröst:** Sigge Fürst.
- Idrottsman:** »Rektorn är fantastisk.«
- Favoriträtt:** Guns köttbullar.
- Favoritdryck:** Litervis med mjölk.
- En önskning:** »Dumburk» har man ju, annars bättre ljudisolering på Allén.
- Det värsta jag vet:** Läkarbesök och eventuell restskatt.
- Något jag inte tycker om hos kvinnan:** Färgat hår och dålig andedräkt.
- Det bästa i TV:** Sporten och tänk om Olle Bjö. . .
- Det bästa med Solbacka:** Kontakten med grabbarna.

tur dominerade fick också det amerikanska rasproblemet en ny belysning. Den delen av innevärarna som härstammande från Mexiko uppträdde här med betydligt större värdighet och personlig säkerhet än på de ställen där de var i minoritet. Sävitt jag kunde se existerade inga förnedrande diskrimineringsåtgärder var sig för den ena eller andra delen av befolkningen. Hettan, framkallad av den evigt lysande solen, var enorm, men tack och lov var de fiesta restauranter och affärer luftkonditionerande. I de mer välbärgade hemmen fanns också denna kanske framför allt för en nordbo, stora välsignelse. I El Paso fick jag också tillfälle att se en myckenhet mexikansk underhållning, som försiggick på pittoreska tavernor och caféer. Eldig gitarrmusik, spanska danser och serenader framför allt på det mest charmfulla sätt. När man på kvällen satt i skymningssvakan på en terass, drack ett glas vin, hörde en gitarr i bakgrunden, gjorde försök att konversera på spanska och ovanför hade den berömda gula texasmånen var det svårt att inse att man befann sig i Amerikas Förenta Stater. Söderna nästan överkliga stämningar kan man altså finna i det land om vilket det kan-

ske finns fler clichéer än om något annat. Det är verkligen en lång väg från New Yorks bullrande effektivitet till södra Texas avspända och livsbejakande livsrytm. Om vilket som är att föredrag må de lärde tvista. . .

Men min tid var knapp, jag hade långt kvar på min resa och alltför snart var jag tystningen att lämna Texas och El Paso. Genom New Mexikos sterila öknar mot de första verkliga utlöparna av Klippiga bergen i Arizona gick min väg. Jag anlände till Phoenix på kvällen efter en dagsresa genom höga pass på slingrande serpentinvägar.

Staden är huvudstad i Arizona och ligger på en högslätt. Jag stannade inte länge där, den fabulösa nöjes- och spelstaden Las Vegas låg endast en dagsetapp därifrån, så dit tänkte jag närmast vända kosan. Så skedde också, och därmed är vi tillbaka till utgångspunkten för dessa minnen och anspråkslösa reflektioner om en del av USA som kanske är mindre vanligt att någon skriver om.

DE TRE STORA

- **Gulf no-nox**
- **Good Gulf**
- **Gulf Dieselect**

KRÖNIKA

Krönika (av grek. *Kronika*-tideböcker, *Kro'nos* tid), avser huvudsakligen att vara en uppteckning av yttersta händelser i tidsföljd. Kröniка kallas även kortare framställningar i pressen och litteraturen av tidshändelserna inom begränsade områden t. ex. en årskröniка.

Helt i sin ordning kom vi tillbaka i början av januari efter jullovet. Ett jullov utan snö och bättre såg det inte ut att bli. Vädrets makter gjorde tydligent allt för att skridskorna och skidorna skulle stå undanställda i någon vrå. Naturligtvis anlände vi med de största förhoppningar om en sträv sam termin, på alla sätt. Inte som en del att fördriwa weekenden med straffarbete eller dylikt, inte heller med den verkligt avancerade sysslan

att bara »slappa» omkring. Nej, nog siktade man på att fylla igen de luckor som bildats i kunskaperna under hösthalväret.

Några veckor därpå begävade kung Bore oss med ordentligt med snö. Det stora »snöbollsslaget» mot Olympen kastades igång. Triumph blev det för IV ring, som kunde släpa med ett femtontal till Olympens duschrums. Allt enligt tradition. Det blev dock en tillsägelse från rektor, men försent, vilket åtminstone ett dussin hade fått känna av. Vitt lyste det i nejden och skidåkare kunde man skåda i alla lägen runt om i de snittselmärkta spären. Snömängden tillät även träningar i slalombacken, vilket är ett större vägspel för en vanlig dödlig. Fartfantomer med snusnäsduken virad runt halsen är all-

Ramsågade Trävaror

SÄFSJÖSTRÖMS BRUK
SÄFSJÖSTRÖM

tid ett större nöje att skäda. Jag för min del numlar något om låg fästpunkt. — En fåvling som alla kommer ihåg är tio-mannastafetten nere på Kyrksjön. Där utspann sig en jätteduell mellan RIII:a och RII:a, segern till de äldre. Det var nästan så att isen sviktade med i alla hejarropen. Ishockeyplanen har naturligt nog varit en central plats i vintermötorna. Flera turningar har körts och inget knorr har hörts över skottning och annat besvär. En dags idrottslov fick vi men (som vanligt?) vid otjänlig väderlek.

För vår kulturella hunger ordnades en teaterresa ner till Stjärnhov, där Riksteatern hade en föreställning. Man gav »Fadren» av Strindberg. Tack för detta initiativ! — Tyvärr, tyvärr har det varit ont om föredrag i aulan. En värkonsert hölls dock på skolan av Stockholms Student-sångarförbund. Den leddes av professor Einar Ralf och repertoaren var skiftande. När den var över tycktes våren mycket närmare. — Skolans krigare, II ring och I ring ställde en dag upp för marsch, förlät bassförd till I 10 i Strängnäs. Det bäst beständige intycket blev väl den lunch, som avnjöts på regementet. Oss emellan så längtar jag inte till soldatlivet!

En gul, en röd, en blå, en grön samt några med djur på. Det är dags för termosarna att komma fram. Man ser dem överallt. Ett säkert värtecken är efter år och flitens lampalyser sent på nätterna i abiturienternas rum.

Kollegielaget i fotboll har i år förstärkts med mag. Martin Österdahl, som återvänt till samma skola där han själv skolades mellan åren 1952—54. I svenska och tyska sprider han sina kunskaper åt oss. Fotboll och skjutning är annars två huvudintressen som det finns alla möjligheter till, säger magistern själv. Vi önskar honom välkommen åter!

Mag. Nirstedt har gift sig och bor nu på Österbo I. Väningen blev ledig, när mag. Ericsson övertagit platsen på Lillebo, då mag. Norrman flytt-

tade över pinalerna till Västerbo I enär mag. Åkerblom sökt sig över till Norrebo I. Apropå Norrebo, så får vi hoppas att de gräsmattor som ligger utanför skolans nybyggen växer och frodas, så att naturen åter blir njutbar för förbipasserande.

Alla klarade sig! Det beskedet mötte oss efter påsklovet när vi kom åter. Studentexamen räkade i år, tyvärr, infalla under påsklovet.

Till vår stora glädje försägs elevhemmen i början av terminen med en kraftbesparande apparat. Den sitter någon meter ifrån radiomottagaren på varje elevhem och reglerar av- och påstängning. — Men till vad bättre? För inte är det så arbetsamt att handha apparaten, när så behövs.

Till dess

Michael B.

Vår förälskelse

Tyst hon kom,

Hon verkade rädd,

rädd för kärleken,

Det var en sista april.

Det var vår.

Hon blev förälskad

som bara en tonåring kan bli.

Hon blev bedragen

men förlät,

Hon fann lycka

och säkerhet.

Rädsan försvann,

Han var ifrån henne

men skrev brev,

Hon lovade och skrev,

allt med ömma ord,

Hon var inte blyg längre.

Ater är det vår.

Men hon har försvunnit,

liko tyst, som hon kom.

Hon klarar sig själv nu

och har slutat skriva.

Han är glömd,

Han är besegrad.

MAGNUS.

35 Solbackapojkar på Göteborgsträff

Torsdagen den 15 februari hade Solbackapojkarna i Göteborg en av sina två årliga träffar i Köpmännens hus. Vi hade denna gång glädjen att räkna sammanlagt 35 närvarande.

Som vanligt hade vi nöjet att se Folke Goding hos oss, samt f. d. läraren vid Solbacka, Erik Frisk, numera lektor i Halmstad och känd som halldaman och medarbetare i Västkvarnen. Även Berra Diedrichs från Stockholm gladdade oss med ett besök, men tyvärr hade han mycket litet att meddela, om vad Solbackapojkarna har för sig i Stockholm.

Professorn i neurokirurgi vid Sahlgrenska sjukhuset i Göteborg, Gösta Norlén, höll ett föredrag om en hjärnoperation samt visade en film om densamma. Professor Norlén har vid ett flertal tillfällen uppträtt som examensvittne vid studentexamina på Solbacka.

Solbackapojkarna i Göteborg är en förening utan medlemskort och utan medlemsavgifter. Som ordförande fungerar Hans Wachtmeister. Till våra två årliga träffar vill vi sonda alla lärare och elever, som besökt skolan. En träff hålls på våren och en på hösten. De infaller alltid på torsdagarna, då vi serverar ärter och fläsk. På förekomsten anledning är det självklart att även annan mat finns till hands för de som så önskar.

Vi hoppas att vid höstens ärtmiddag få nöjet att se rektor Tor Lundberg som gäst och önskar att han tager hänsyn till detta vid uppgörandet av nästa läsårs schema.

Som kontaktmän har vi tills vidare tänkt ha:

Gunnar Schramm, Viktoriagatan 26, tel. bost. 11 13 91,

Gunnar Wällgren
Lars Sandring
Christer Almqvist

Bo Zachrisson,
Knut Asklund
Sture Weijding
Sverre Floberg
Jan Berggren

Gösta Norlén, Hans Wachtmeister, Erik Frisk och Folke Goding.

kont. 12 44 05 och Hugo Osvald, Viktoriagatan 20, tel. bost. 13 32 58, kont. 12 45 80.

Alla, som är intresserade av att bli kallade till våra möten, kan meddela sin adress till en av ovannämnda kontaktmän.

De 35 närvarande var följande:

Hugo Osvald, Jan Berggren, Arne Helgesson, Styrbjörn La-

gergren, Stig Norbäck, Lars-Eric Dahlöf, Örjan Lindqvist, Sverre Floberg, Bertil Diedrichs, Hans Wachtmeister, Osmo Diehl, Knut Asklund, Bo Zachrisson, Björn Trapp, Carl-Eric Ritzén, Folke Goding, Gösta Norlén, Erik Frisk, Bengt Schalin, Kurt Nauber, Lars Sandring, Jan Hallinger, Lars Johansson, Sture Weijd-

ling, Axel Risberg, Gunnar Schramm, Jan Dick, Torgils Börjesson, Lars-Eric Wallerström, Christer Almqvist, Jan Blume, Gunnar Wällgren, Tomas Wendel, Lars Olof Lundberg och Per Lundström.

Hans Sjöström har avlidit

Född 1926 avlade Hans Sjöström studentexamen vid Solbacka 1947, varefter han tog fil.mag.examen vid Stockholms högskola. Efter tjänstgöring vid flera olika skolor, främst Enskede, återvände han 1960 till Solbacka som adjunkt i tyska och franska.

Redan under skoltiden hade han visat intresse för moderna språk, i synnerhet franska, och hade i sin lärargärning ett intensivt intresse för undervisning och elever och han hade, då han återvände till sin egen skola som lärare, funnit den plats, där han önskade arbeta vidare.

Hans vänner och kamrater, hans elever kommer att med saknad minnas Hans Sjöström.

Hans Sjöström efterlämnade som närmast sörjande hustru och två minderåriga barn.

IN MEMORIAM

Då höstmörkret sluter sig kring oss kanas arbetet ofta tyngre,

Så var fallet i särskilt hög grad detta läsår, sedan Hans Sjöström insjuknat och det konstaterats att hans tillstånd var mycket allvarligt.

Tillfälliga förbättringar och Hasses egen optimism gjorde att vi ännu vid vårterminens början vågade hoppas på en lycklig utgång.

»Om en vecka är jag i tjänst igen», försäkrade han vid flera tillfällen.

Var det den heta arbetsvilan som påverkade tankar och tal i önskad riktning eller trodde han verkligen själv på detta? Det är inte så lätt att avgöra, då Hans Sjöström sällan fördel sina innersta tankar till torgs.

Mången kunde få intrynket att han var svartillgänglig och t. o. m. ointresserad av omvärlld och medmänniskor, men ingenting kan vara mer felaktigt.

Det var endast ytter sken eller kanske återsken från yngre dagar, från rastlös sökande efter en hamn,

Hans hade en mycket fin iakttagelseförmåga när det gällde att upptäcka tillvarous humoristiska poänger och han ägde en avundsrädd förmåga att kunna skratta gott och stundom ohämmat åt dem.

Jag tror att Hans hade funnit en trygg förankring i tillvaron när han ht. 1960 anställdes vid Solbacka.

Han hade funnit den hamn han omedvetet sökt i många år. Eller kanske riktigare uttryckt återfunnit. Han tog studenten vid Solbacka 1947 och anställdes som lärare ht. 1960. Hasse nämnde vid något tillfälle att han först drifat efter studentexamen förstätt här just han blivit rotad vid skolan och trakten.

Säkerligen hade han redan långt tidigare än 1960 tankar och förhoppningar på att bli anställd här, men drog sig för att göra sig påminnt. Ty försynthet var Hasses adelsmärke.

När han nu måste lämna oss, gjorde han det i tysthet och stillhet under februariolvet. Det är inte utan att man därifrån spårar hans egen vilja att väcka så lite uppseende som möjligt.

Minnet av en gedigen kamrat och saknaden efter en utomordentligt intresserad och duktig lärare skall länge bestå på Solbacka.

TOR LUNDBERG

Elevs ihågkommenlse av adjunkt Hans Sjöströms bortgång

Då budskapet om magister Hans Sjöströms bortgång, vid en morgonbön nädde oss, kunde ingen av oss elever riktigt begripa vad som verkligen hade hänt. Han hörde på något särskilt vis samman med skolan och nu hade han så ofärklarligt ryckts bort från oss. Alla vi solbackapojkar, som under den korta tiden av två år lärt känna honom, kommer att bevara honom i ljusaste och tacksammaste minne.

MICHAEL BERGGREN

Vaktmästare

Torsten Rückertz död

Tidigt på morgonen den 27 dec. näddes hemmavändande Solbackabor av budet att Torsten Rückertz anträffats död. Efter vad som senare framgått synes dödsfallet ha inträffat redan på Julafton. Många års-kullar solbackapojkar erinrar sig säkert Rückertz av en speciell anledning. I hans arbetsuppgifter ingick bl. a. att utöva tillsyn i skolan samt övervaka bastubaden, och något fusk med renligheten tolererade han aldrig. I mångas ögon syntes han svår att bli bekant med, kanske berodde detta på att det i hans livsföring fanns ett litet inslag av bohem. De som kände honom vet emellertid att hans intressevärld täckte ett omfattande register. Böckernas värld fängslade honom, och kanske då i första hand skildringar om främmande folk och dess sedvänjor. Själv en skicklig tennisspelare var han intresserad av all idrott och gjorde bl. a. ett besök vid Romolympiaden. Italien tilltalade honom i högsta grad, på senare år var han sysselsatt med att lära dess språk och hade även planer på att bosätta sig där.

Elvir Winér.

Solbacka - Sångarförbundet

När Solbacka den 18 mars fick besök av Stockholms Studentsångarförbund innebar detta en stimulans för skolans sångarförbund. Då fick vi äntligen tillfälle att lyssna. Det är inte alltid så roligt att bara själva sjunga... Vi vet knappast själva hur det hörs och later, när vi sjunger. Men nu fick vi också tillfälle att lyssna. Man gav två konserter, en för realskolan och en för gymnasiet. Vi fick höra sång av alla slag. Från musikalisk talkör: »G. WOSTE», till Evert Taubes »Den lycklige nudisten». Manskören leddes av professor Einar Ralf. En minnesvärld tillställning!

Förutom denna minneströmmen var vi i Stockholm i början av april och såg Sonja Stjernqvist och Egon Larsson i »Världshuset Vita Hästen» på

på Oscarsteatern. En trevlig föreställning, tyckte alla.

Ända sedan februariolvet har vi hållit på och arbetat på ett spex, som vi hoppas kunna uppföra innan terminens slut. Tyvärr blir inte våra medlemmar i IV ring med, eftersom de innan dess har avlagt examen. — Förutom arbetet på spexet har vi ägnat mycket arbete åt våra ordinarie repetitioner, vilka mag. Andersson har lett på tisdagskvällarna. Förutom en hel del Negro Spirituals har vi sysslat med Fredmans epistlar, Gluntarna och några kända ballader. Några framträdanden på morgonbönerna har också skett.

S. Tullhög.

Specialaffär i

Kappor och Dräkter

STOR SORTERING

E. Perssons Kappaaffär AB

Stortorget, Ängelholm

AKTIEBOLAGET

METALL- CENTRALEN

Holländaregatan 12
Stockholm 3
Postbox 3319
Telefon 232595 Telex 1474

allt i
metaller

Zodiac

Herrarmbandsur med automatisk uppdragning och kalender från 239:-. Herr- och damarmbandsur från 132:- resp. 148:-. Med centrumsekund och sekundstopp för sekundrätt inställning efter tidssignalen från kr 141:-. Alla priser är inklusive oms.

Zodiac-uren är byggda med ansvar för ansvar. Därför har Zodiac valts som leverantör till schweiziska statens järnvägar. Välkommen in och se de nya Zodiac-modellerna

Zodiac

finnes hos varje välsorterad urmakare landet runt

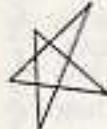
FREDERIKSHAVNLINJEN
GÖTEBORG

"HAWAII"

mina drömmars mål!

★ Av LARS WENNERLUND

Vem drömmer ej om att få komma till Hawaii någon gång? Dessa sagoomspunna öar i Söderhavet har i långa tider varit föremål för våra drömmar om paradiset. Särskilt vi svenskar har väl många gånger längtat dit, när vintern satt in som hårdast, och snön legat djup. Är det verkligen så underbart på Hawaii? Är det paradiset?

Ingen betvivlar väl att Lars trivdes på Hawaii

Jag hade i vintras tillfälle att besöka dessa öar i jultid. Jag arbetade då i Los Angeles, Kalifornien, den närmaste plats på det amerikanska fastlandet man kan komma öarna. Därifrån är det cirka fem timmars flygresa med jetplan till Honolulu, staten Hawaii's största stad, med c:a 200.000 invånare, över tredjedelen av ögruppens befolkning, belägen på södra delen av ön Oahu.

Honolulu är belägen vid havet, med stora delar av staden på bergssidorna norr dör om. Efter tjugo minuters bilresa genom de centrala delarna, kommer man till den världsberömda del, som hör namnet Waikiki Beach. Hotel len ligger där sida vid sida längs den underbara sandstranden. Alla hotell är första klass, och för svenska förhållanden mycket dyra, cirka 25 dollar per natt, och åtskilligt dyra blir de om man vill ha någon som helst utsikt.

Den stora genomfartsgatan och »ströget» i Waikiki är Kalakaua Avenue, på båda sidor kantad av souveniraffärer och resebyråer. Att promenera här är en upplevelse. Man får se många olika männskotyper, från underbart vackra polynesiskor till feta amerikanskor, alla i likadana kläder, s. k. moo-moo's, som kan liknas vid ett färggrannat nattlinne. Herrarna är klädda i färggranna skjortor, made in Hawaii, och i regel Bermudashorts. Man skulle här hemma vända sig flera gånger om, om man fick se något sådant komma gående, men här gör miljön sitt, att de verkligen passar in.

Honolulu har ett underbart klimat. Det regnar precis lagom, mest på vintern, men största delen av året är det idel solsken. Vid mitt besök, i mit ten av december, höll sig temperaturen strax under trettio, en mycket behaglig tempera-

tur. Andå var detta vad de kallade sin vinter!

Den mest tiden i Watkiki tillbringades förstås på den sköna sandstranden, och i vattnet, ungefär 22 grader varmt. Förutom detta, hann jag även med en hel del sightseeing runt ön, och såg bl. a. Pearl Harbor.

Efter ett par dagar i Honolulu, bar det av med flyg till de andra öarna, som utgör staten Hawaii. Mitt första mål var ön Hawaii, och närmare bestämt staden Hilo på dess ostkust. Hawaii är dubbelt så stor som de andra öarna till sammans, och är mest känd för sina ännu aktiva vulkaner. Hela ön är uppbyggd av lava, och man kan se tydliga spår av de senaste utbrottet, i form av lavafloder. Jag såg på min tiotimafärd runt ön fantastiska vattenfall, svarta sandstränder, vulkaner, och allt som hör ön till. Här växer bananer, ananas, sockerrör och även kaffe. Tyvärr var vädret inte det bästa, och det småregnade nästan hela tiden, men när vi kom till vårt mål, den lilla staden Kona på öns västkust, var vädret fint igen. Här tillbringades natten på ett utomordentligt vackert beläget hotell vid stranden av Kalipula Bay.

Hawaii är, som jag tidigare nämnt, känt som vulkanön, men också som orchidéön, vilket är väl befogat. Överallt växer orchideér, vilda som od lade, och exporten av dessa blommor är en av Hawaii's största näringar.

Från Kona på Hawaii, bar det av mot Honolulu igen, denna gång bara för en kort mellanlandning där. Mitt nästa mål var nämligen Kauai, »the Garden Island», och ögruppens nordligast belägna ö. Det

är den fjärde i storlek, och vårt mål var Lihue, dess huvudstad.

Kauai var den första av Hawaiiöarna som upptäcktes av kapten Cook. Dess floder är de största inom ögruppen, dess canyons djupast, bredast och färggrannast. När man har sett Kauai, har man sett Hawaii, Hawaii som man tänkt sig det. Här har bl. a. filmen South Pacific inspelats, och även största delen av Elvis Presley's senaste film, Blue Hawaii, den första film som gjort Kauai rättvisa, med sitt helt underbara foto.

Endast en natt tillbringade jag på denna förtjusande ö, men det var på ett helt fantastiskt, nybyggt hotell, inte långt från Lihue. Även på denna ö, hann jag med en hel del sightseeing, och besäg bl. a. Waimea Canyon, ett Grand Canyon i miniatyr, men därför ej litet, och en tur upp för Wailua River.

Kauai får en hel del regn, och särskilt då de högst belägna delarna. Därav får Kauai sin grönska. De två dagar jag tillbringade där, var det hela tiden solsken. Detta var som jag hade tänkt mig Hawaii, »paradiset».

Från Kauai är det bara en halvtimmes flygresa tillbaka till Honolulu. Jag stannade där ännu ett par dagar innan det bar av hem till Los Angeles igen. Under dessa dagar hann jag, förutom att sola och bada, även med att vara med om en Luau, en slags infödingsfest, med allt som hör dit, konstig »mat», sång, musik, och det bästa av allt, hula.

Detta var alltså Hawaii, dit man under långa, mörka vinterar på Solbacka hade drönt om att få komma!

HEDLUNDS HUS
F U R U D A L

Levererar

Skolpaviljonger
Gymnastiklokaler
Bespisningslokaler
Villor - Radhus
Sportstugor

HEDLUNDS TRÄVARU-AB
FURUDAL

Straffarbetarhorisont

Om man tidigt en söndagsmorgon tittar ut genom sitt fönster, kan man se några sömniga och slarvigt klädda elever samlas utanför mässen. Det är skolans tjuvrökare och mässbusar som ställer upp för att påbörja sitt straffarbete.

Straffarbetet består av en hel del olika sysselsättningsplock. På vintern är det snöskottning och sandning, medan man på vår och höst håller på med pappersplockning och räfsning.

Av de som samlas utanför mässen i morgondiset finns inte enbart straffarbetare, eller fritidsarbetare som man så populärt kallar dem, utan man kan även skåda arrestanter. Dessa läses in i ett klassrum tillsammans med läxböcker och brevpapper. Få elever skriver väl så mycket brev som under

arrest. Det går även rykten om elever som frivilligt anmelder sig för arrest, p. g. a. det lugn som råder i arrestlokalen, men man skall ju inte tro på allt . . .

Det som antagligen får mest på utövarna av denna sysselsättning är väl att deras enda sovmorgon på en hel vecka går åt i att arbeta med uppsnyggnings av skolområdet. Under helgerna kan man se dem överallt. En och en och stundom två och två, som det så vackert står i den gamla smältslandsvisan.

Över en lördag och söndag kan en straffarbetare arbeta omkring tio timmar. Under det att straffarbetaren sletter ute, sitter arrestanten inneslängd i sin arrestlokal och skriver brev efter brev, läser läxa efter läxa, men ingen ser faktiskt ut att trivas med sin syssla.

På söndagskvällen kan man se dem gå hemåt lika trötta som på morgonen, men då är de nöjda med sig själva. Då har de arbetat av lite på sitt straff. Somliga är färdiga med sitt och lovar sig själva att aldrig mer tjuvröka eller störa måltiderna. Andra som ännu har någon söndag framför sig tänker inte så mycket på den, utan har helt koncentrerat sina tankar på den väntande vilan, eller du de kan stoppa ner sina ömma fötter och händer i varmt, härligt vatten och riktigt känna att de börja bli som vanligt.

Ess Be.

"Kaxisfunderingar"

I kväll har jag tur. Jag sitter just i lii bakom en smal björk. Trodde först, att det ringt för sista gången. Här brukar man sällan vara ensam.

Fullmåne är det också, tänk däruppe finns det inget som heter släckning. Men resorna skulle nog bli ganska dryga. Tänk om en kirunagrabb gick här året om (sommarskurs också) i hela fem år, skulle de sammanlagda hemresorna motsvara upp till månen. Medan en stockholmskis behöver gå här i ca. 50 år.

Jag hade ont i ögonen för ett tag sedan och trodde jag hade läst för mycket. Tänkte att de var för svaga för hårdlösning. Doktorn sa: »Du är nog inte van vid så här mycket snö». Jag kände mig som om jag

hade sparkat stortan i tröskeln efter klockan tio. Tilläggas bör kanske att jag bott i Norrland i närmare tjugo år. En annan, som trampade 200 meter, när jag var dryga ett år och inte fick simborgarmärket för att vattnet var för kallt.

Första veckan efter ett lov har alla cigaretter. Andra veckan röker de flesta pipa med egen tobak. Sedan börjar detta eviga »bommande», (för den icke insatte betyder det att »vill du vara så snäll och låna mig en cigarett»). Alltid samma trall.

Vad vore vi utan Kaxis? Troligtvis icke rökare!

Magnus.

Radiobitna fördettingar bildade klubb i Stockholm

Solbackas radioklubb hade en stor verksamhet under åren 1956–1959, då många intresserade var anslutna. Till stor del bestod klubben arbete av konstruktion av olika sändare och mottagare, DX-lyssning, TV-experiment samt diverse bandinspelande. En vacker dag hände det sig att en stor del av medlemmarna tog examen och slutade vid skolan. Klubben förlorade sin lokal och av den förut så aktiva klubben blev ingenting kvar.

Eftersom vi hade mycket trevligt i SRK, var det många som saknade kvällarnas sammankomster. Därför ordnades ganska snart en ny radioklubb i Stockholm. Namnet blev »Club Stereo — TV» (CST). Det är kanske inte det bästa namnet men är ungefärlig vad vi sysslar med. Många gamla SRK-medlemmar har anslutit sig till klubben och för närvarande finns ca 20 medlemmar. Möten hålls varje månad. Nästan varje man har bandspelare, mikrofoner och ljudmixer. Dessutom har flera av oss TV-mottagare och ganska betydande elektronisk mätapparatur samt diverse konstiga experimentapparater. Vi har hunnit med cirka 50 bandinspelningar av den mest skiftande karaktär t. ex.: »Atom-Spionerna», »Hundra-Tusen-Kronors-Frågan» eller »Resa till Saturnus». In emot 200 bandbrev har sänts runt i landet till medlemmar, som inte har haft möjlighet att komma till Stockholm så ofta.

Klubbens f. n. största »grej» är en gramofonskiva (EP) med »THE STRANGERS», som spelades in i september 1961. Den gjordes i 50 exemplar. (Alla är säljda). Inspelet tog 7 timmar och det övriga arbetet: redigering, klippning, gravyr och pressning omkring 1½ månad. I juni planeras vi att göra en ny inspelning och nya medlemmar är välkomna med att hjälpa till. Vi hoppas att givande kontakter skall kunna ordnas med nuvarande SRK, och att CST kommer att vara en fortsättningklubb efter avslutad skolgång på »Backen».

HARALD TOBIERSON.

**FAST
GREPP
med**

VERBAL

SLANGKLÄMMOR

i järnhandeln

hos biltillbehörsfirmor

på bensinstationer

Solbacka Radioklubb

"calling" - . - . - . - .

Efter fyra års pappersexistens har nu SRK börjat en ny existens i verkligheten. Det var nämligen så att för fyra år sedan sparkades klubben ut från sin dåvarande lokal, eftersom den nuvarande rektorns bostad skulle utbyggas.

Motstånd, potentiometrar, mätinstrument och sladd, flera kilometer, packades ner i två stora trälärar och försändes till en bod, där de skulle förvaras tills klubben fått en ny lokal. Men den lokalen låt vänta på sig i hela fyra år. Slutligen lyckades vi med vaktmästare Johansson hjälpa till att få ett litet kryfje i Södra Gymnastikens källare.

Rektor Goding lovade skänka klubben en gammal radio, som han hade stående i sin sommarstuga nere vid Misteln.

Lokalen, som vi skulle få disponera, var fyllt med en massa bräte och var inte särskilt ren. »Här stundar en trevlig fritidssysselsättning», tänkte vi. En lördagseftermiddag marscherade fyra flitiga medlemmar dit ner, med bortar, hinkar, tvättmedel och skyfflar för att städta lokalen. Vi borstade, skrubbade, försände sand och flyttade kemigrejer från ett skåp till ett annat, så att vi kunde ställa in våra apparater någonstans. Efter två timmars skrubbande kunde man urskilja sprickor i golvet. Efter ytterligare en timme upptäckte vi att det fanns färg på golvet. Efter

fyra timmars ivrigt arbete var golvet RENT. Resultatet av dessa fyra timmars möda blev: tre par flöckiga byxor, ett par förstörda skor, fyra trötta elever och ett aldeles rent rum. Under jullovet bestämdes det, att vi skulle få en annan lokal. Vi fick ett och ett halvt rum nere i Ekebos källare: ett halvt pannrum och ett annat rum, som vi delade med en gammal oljetank. Skolan var mycket frikostig mot Radioklubben. En trivägg sattes upp framför tanken, ström drogs in, kontakter installerades och två väggfasta bord.

När detta var installerat, satte klubben igång med att leka Picasso. Så kom magister Bryntse, klubbens representant i kollegiet, ner för att inspektera. Han opponerade sig mot att det fanns ett ledande cementgolv i denna lokal, där vi skulle syssla med starkströmsapparater.

Problemet löstes emellertid genom att en isolerande korkmatta skulle läggas in.

Klubben består av tio medlemmar, samtliga mycket aktiva. Inom klubben finns det en DX- och en sändaramatörravdelning. DX-avdelningen har under terminens lopp fångat in många fina radiostationer.

Fastän antenn-anläggningen på längt inte är så bra som den borde vara. Många färgglada svarskort pryder väggarna i »DX-ar vrån». Sändaramatörravdelningen har ej ännu kommit igång riktigt.

Radiodoktor vid operationsbordet

emedan ingen i klubben är innehavare av certifikat. Men trots det är avdelningen mycket flitigt sysselsatt med att bygga apparater och knacka morsestecken till varandra.

Som bekant brukar Solbackakapojkarna upprätthålla kon-

takten med varandra efter skoltiden. En del gamla medlemmar i Solbacka Radioklubb har efter Solbackatiden startat en fortsättningsklubb, som de kallar Club Stereo — TV. (Se särskild artikel).

Tag en stödkurs hos Hermods!

Ni lär Er att läsa energiskt och metodiskt, att lösa en uppgift på egen hand. De tiotusentals skolungdomar, som tack vare hermodsstudierna förvärvat fina betyg, är den bästa garantin för att även Ni skall nå resultat

En kursdeltagare skriver: »Jag skrev C på höstens första provräkning . . . Hermods hjälpte upp mig till A. Sedan dess har mitt slutbetyg hela tiden varit AB»

HERMODS

Slottsgatan 24
M A L M Ö

Tel. namnanrop »Hermods»

Nägra DX-kort

jazz-klubben

i Stockholm

Den 23 november besökte Solbacka Jazz-club Stockholms konserthus för att lyssna till två helt olika grupper inom den moderna jazzen, nämligen John Coltrane Quintet och Dizzy Gillespie.

Största uppmärksamheten tilldrog sig den förra gruppen. John Coltrane tillhör de musiker inom den moderna jazzen, som försöker finna nya vägar likt Ornette Coleman, Eric Dolphy m. fl. Denna sortens jazz, som är helt fri från allt vad harmonier heter har mottagits med blandad kritik. Man var därför oerhört spänd på vad de skulle åstadkomma.

Kvintetten spelade tre låtar, varav en, *My favorite things*, upptog mer än halva konserten (ca 30 min.). Coltrane lyckades gripa publiken med sitt spel. Det rör sig om kraftfulla glissandon och snabba skalpassager, vilka helt bryter grunden för den underliggande harmoniken. På så sätt blir hans

spel väldigt kraftfullt, men ibland svävar han ut i det blå, och famlar efter en röd tråd. Men hans spel är, främst missljuden, mycket fascinerande. Han spelade under konserten både sopran- och tenorsax. Hans partner Eric Dolphy har jag däremot svårt att begripa. Han åstadkommer endast en massa vilda ljud, utan någon som helst linje att gå efter. Det inträck man fatt från hans första skivor håller sig inte efter det inträck man fick denna kväll. Både herrar Coltrane och Dolphy måste komma underfund med sin musik, innan de håller konserter. Jag förkastar inte på något sätt deras musik, ty den är »something different», men den är långt ifrån färdig. Kvintetten höll sig med ett mycket fint komp, bestående av McCoy Tyner piano, Reggie Workman bas och Elvin Jones trummar.

Nägot lättare musik bjöd

John Coltrane och Eric Dolphy

»den moderna jazzens grand old man» — Dizzy Gillespie på efter pausen. Det blev nästan för kontrastrikt med hans kvintett direkt efter Coltranes. Dizzy var på ett strålande spelhumör och uttryckte sig med enkla men ändå alldeles strålande medel. Han fick publiken att koppla av, och endast njuta. Hans partner, Leo Wright, som spelade altsax och flöjt, har nu anpassat sig fint till gruppen och kompletterar bra Dizzys lekande trumpetspel. Kompet, med Mel Lewis trummar, som primus motor var ypperligt. Bandet spelade en mycket fin svit, som heter »Gillespiana» — komponerad av gruppens pianist Lalo Schifrin.

För jazz-klubben blev det naturligtvis en upplevelse. Vi hade fatt vara med, när den nya jazzen skapades, men samtidigt lärt oss (tänker nu närmast på Dizzy), att gammal ändå är äldst.

Det dröjde emellertid inte länge förrän Jazz-klubben ånyo gjorde en resa till Stockholm. Det var närmare bestämt den 19 mars, och för konserten stod »the first lady of jazz» — Ella Fitzgerald och Oscar Peterson trio.

Ar efter är kommer Ella och Oscar hit, och varje gång blir man lika glad över att höra dem. Oscar Peterson inleddes tillsammans med Ray Brown, som tillhör världens toppbassister, och Ed Thigpen trummar. Det blev en stunds fingerfördighetsuppsättning och pianoteknik av första klass. Hans pianospel är emellertid inte lika intressant nu, som för några år sedan. Nu blir hans musik lite monoton, men visst

svänger den, och mera tekniskt pianospel kan man knappast få höra. Bl. a. spelade han en melodisvit ur »West Side Story», som väl var i kommerställaste laget för att riktigt gå hem hos den fullsatta salongen.

Så var det Ellas tur. Hon blir bara bättre år från år, fastän hennes repertoar inte ändras mycket. Hon har en alldeles förträfflig swingkänsla, och engagerar sig fullständigt i vad hon sjunger. Hennes strålande tolkning av balladen »My funny Valentine», hörde till kvällens mest minnesvärda melodi. Annars var det mest standardmelodier, som, »Mack the knife», »Just one of these things» m. fl. Ett mycket roligt inslag var, när en något nedbantad Ella visade upp sina twisttalanger. Det finns ej mycket mer att säga om Ella, ty jag kan ej finna nog med superlativer, och det mesta är redan sagt.

Vi i Jazz-klubben är med andra ord mycket nöjda med hårslrets lyckade jazzinslag, och vi vill alla framföra ett hjärtligt tack till Rektor, och till vår musiklärare Bo Andersson, som följt med oss på resorna, och som väl vid det här laget tillhör landets mest jazzbitna lärare. (Jag hoppas åtminstone det.)

Klubbens ordförande har i år varit Urban Klintskog, och han har skött det hela med den här.

Tills nästa gång

Keep Swingin'
Leif Hütner.

Ella Fitzgerald
"the first lady of jazz"

Rapport från Solbacka jazz-klubb

Under läsåret 1961–62 har jazzklubben säkrat sin ställning som en av skolans mest aktiva klubbar. Interessen har varit mycket gott och klubben har rönt stor förståelse av rektor och kollegiet. Det har varit ett trevligt år — en angenäm tid att vara klubbens ordförande.

Under det gångna läsåret har två jazzkonserter i Stockholm bevisats. På höstterminen gällde det John Coltrane och Dizzy Gillespie, och på värterminen jazzens okrönta drottning — Ella Fitzgerald, samt pianisten Oscar Petersons trio.

Men den angenämmaste konserten gick av stapeln på »Backens», en av de sista dagarna på höstterminen. Den 14 december hade nämligen jazzklubben anordnat en »skolkonsert» med Eje Thelins Quintet uppe i aulan. Den 7 december hade ett anslag satts upp i tegelhallen, där följande stod att läsa:

JAZZKONSERT MED EJE THELINS QUINTET DEN 14 DECEMBER I AULAN?

Detta var resultatet av mycket hårt arbete av klubbens »musical director», Leif Hiltner himself. Idén och genomförandet var hans, och vi har honom att tacka för den succé, som den första jazzkonserten på Solbacka blev.

Gruppen bestod av kapellmästaren själv, Eje Thelin, trombone; Bernt Rosengren, tenorsaxofon; Göran Lindberg, piano; Eric Lundborg, bas; Sven-Eric Marterne, trummar. Det visade sig vara mycket kompetenta musiker. Publikguristning nr. 1 blev tenorsaxofonisten Bernt Rosengren.

Konserten började kl. 20.00, och höll på till kl. 23 (inkl. paus). Aulans estrad var i minsta laget för en femmannagrupp, men problemet lösades genom att pianot fick stå kvar nedanför estraden. Trots detta lite ovanliga arrangemang nåddes en mycket god kontakt mellan de olika enheterna i rytmsektionen. Blåsarna fick till stånd ett mycket gott samarbete, där Thelins mjuka trombonespel gjorde sig fint mot Rosengrens mer aggressiva spel. Bland melodierna kan nämnas »Love For Sale» och »New Rumba». Den sistnämnda skriven av Ahmad Jamal och i ett fint arrangement av Eje själv.

Jag och säkerligen många med mej, hoppas att det ska anordnas fler jazzkonserter här på skolan, och att ingen har något emot om jazzklubben anordnar en till.

Med jazzhönsning.

SJC/Urbans Klintskog.

Sven-Eric Marterne och Bernt Rosengren.

Solbacka har drabbats av en ny våg. Tack vare det ganska lyckade valet av styrelse, har bridgeintresset inom skolan avsevärt stegrats. Som alla vet är bridgen ett spel för intellektuella. Men detta till trots har anslutningen till tävlingarna varit god.

Klubben har hela tiden gjort sitt bästa att följa den från början uppsatta regeln zen tävling i veckans.

Till de mest aktiva under året får räknas paret Eixmann—Edström. Dessa tidigare medlemmar har visat sig äga oanade talanger och hör till de bästa inom klubben. Men bakom framgångarna måste ligga intensiv träning hemma i Göteborg.

Ett annat starkt par är Betts—Bryntse. Den senare går i sin fader hedersledamotens fotspår, och de spelar ibland utmärkt.

Med anledning av förra årets framgångar ansåg sig paret Örn—Leksell övervinrliga. Med stor tillit till den egna förmågan placerade paret sig vid höstens första tävling på en hedersam sjätteplats. (6 deltagande par.) Paret i fråga bör lära sig de mest elementära frågebunden!

Till klubbens olycksfåglar hör paret Lidbeck—Göhle. Dessa spelar förvisso bra, men allt är relativt, varför topplaceringarna uteblir. Den senare har med anledning härav övergått till fäldskjutning, där viktorierna dock med stor säkerhet läter vänta på sig.

Det finnes två spel som går illa ut smalbenen: fotboll och bridge. Paret Holsti—Holsti idkar båda delarna med växlande motgång.

Stutligen ett par ord om kombinationen fra Nilsson—magister Nilsson. Den sistnämnde framgångsrik bandyspelare i f. d. allsvenska Hälleforsnäs. Tack vare deras aldrig sinande ordförråd har de alltid haft turen att placera sig före paret Örn—Leksell.

Med utmärkt högaktning

L. Leksell
Ch. Örn

Ovässade

pennor

(eller kanske tvärtom)

Bästa fru Lenngren!

☆ En uppsats av Leif Hüttnér, LNIII

Solbacka den 22/11 1961.

Bästa Fru Lenngren!

Jag är en nygift man, som mången gång läst er senaste dikt »Några ord till min k. dotter». Ibland brukar jag hastigt ögna igenom den, och varje gång tittalar den mig lika mycket. Därför har jag nu beslutat att per brev tacka Eder för denna strålande dikt.

Fru Lenngren förstår, ni och jag har exakt samma åsikter, när det gäller kvinnan. Min fru och jag är mycket lyckliga. Betsan heter hon. Hon är så lik er Fru Lenngren. Ibland skulle man kunna tro, att hon var Er dotter, om ni hade någon. Betsan är rätt ung. Hon är 22 år gammal, rar, vacker, förförisk men iinda mycket praktisk och en ovärderlig tillgång i hemmet. Vi lever under enkla förhållanden. Vår högsta önskan är att någon gång resa utomlands och se oss omkring. Jag är liksom Er övertygad om att detta i alla fall är den bästa världen av alla tänkbara.

Häromdagen hände det en episod, som jag gärna vill relatera för Fru Lenngren. Jag promenerade hem en kväll från kontoret och var på ett strålende humör. När jag kom fram, såg det rätt mörkt ut i huset. Jag kunde ej begripa, var min hustru höll hus. Just som jag stakade nyckeln i dörren, kom jag att tänka på en strof i Er dikt: ..., och skall du läsa, gör det kort, att såsen ej må fräsa över. Jag smög mig in, och döm om min förvåning, när jag såg min hustru sitta i godan ro med en bok i handen! Naturligtvis blev hon lite förlagen, för såsen hade ju fräst över, potatisen blev lite vidbränd, men

resten klarade sig fint. Men denna episod är som klippt och skuren från Er dikt, och min fru och jag kunde inte låta bli att skratta, när vi tittade i dikten efteråt.

Kvinnans form är ju som skapad för en diskbänk. Bara denna elaka illa beskrivning talar för att kvinnans plats är hemmet. Ni, Fru Lenngren, har med följande ord gett det täcka könet den bästa regel man kan få: »Vårt hushåll är vår republik, vår politik är toaletten».

Min fru har den inställningen. Hon älskar att gå hemma och hålla ordning, vattna blommor, laga mat, bädla och överhuvudtaget gå och smäpyssla i alla små vinklar och vrär. Så anser både Ni Fru Lenngren och jag, att det skall vara.

Däremot kan jag tyvärr inte ge Er någon större eloge för den synpunkt ni har på den yrkesarbetande kvinnan. Kanske ser ni henne framför Er med skäggstubb och dylikt. Jag tror, att den yrkesarbetande kvinnan till slut blir en hård, otrevlig och barsk kvinna. Hon kommer allt mer att förlora den kvinnliga fäfangan och charmen. Hemmet blir säkert mera disharmoniskt, och en antipatisk stämning uppstår lättare mellan makarna.

Men kura Fru Lenngren, livet är kort, och alla försöker få ut så mycket som möjligt av det. Jag är nöjd. Jag har en underbar hustru, och

henne dyrkar jag. Förresten så väntar min fru barn, och jag hoppas, att det blir en flicka. Om det skulle bli det, så skall hon förutom »Fader vår...» få hura sig Eder strof: ..., sök ej att manabragder hinna, och känna din värighet, min vän, i öran att vara kvinna!»

Ja, kura Fru Lenngren, detta var allt jag hade att skriva till Er för den här gången. Det skulle vara roligt att höra ifrån' Eder någon gång. Alltid kan vi få något annat att ventilera i breven. Mina hälsningar till maken!

Högaktningsfullt
Leif Hüttnér

West Side Story

☆ En uppsats av Dan Bonnier, LNIII

Vi följer ett svindlande kamerasvep över New Yorks hustak. Vi ser en blixtdykning ner mot Manhattan, mot en bakgata i ett slumkvarter. Vi ställs framför ett gäng grabbar i jeans och skinnjackor. Vi hör en rytmiskt eggande musik, vars toner ger eko mellan brandgavlar och soptunnor.

Detta är introduktionen till West Side Story, en filmversion till Romeo och Julia. Biopubliken befinner sig dock långt utanför Shakespeares Verona. 1960-talets hetsande rytm, framkallad av en världstads existensbegär, luter oss genom denna film uppleva dramatikfyllda människoöden.

Regissör Robert Wise har på ett strålande sätt sammanfört människor, miljöer och musik.

Tony (Richard Beymer), ligist i tids- och stilenslig inramning, tidigare medlem och grundare av ligan »The Jets», blir enligt filmen kär i Maria, (Natalie Wood) syster till Bernado, (George Chakiris) ledare för den puertoricanska ligan »The Sharks».

Tony och Maria, »Romeo och Julia», deras ömma kärleks hunger är densamma. Deras fiende, Shakespeares släktfejd, är i West Side Story rashalet. Det bittra, grymma och omönskliga hatet når i ett stigande tempo sin våldsamma eruption under en »highway» i New Yorks utkanter. Här släcks två människoly, Riffs (Russ Tamblyn) och Bernados, bågge offer för hatets spänningens, existensbegürets villkor.

Man kan inte tala om något filmiskt centrum i West Side Story. »Den röda trädelen» sträcker ut från början till slut. Det finns emellertid några scener, vars färg, miljö, musik och känsloeffekter ger biobesökaren absolut oförglömliga minnesbilder, t. ex. ett av Tony och Maria improviserat bröllop. Kyrkan består i det här fallet av en liten konfektionsbutik. »Best man» blir en dammig skyldocka, som genom skickliga och snabba kameravinkel, förbyts till en fryntlig gammal man i frack och stärkkrage. Just i denna scen får vi, dvs publiken, uttryck för våra ömhetskänslor gentemot filmens huvudpersoner, känslan, som i slutskeden skärs i stycken med en satanisk grymhett. Tony ligger döende i Marias fanin, sedan hans kropp genomborrats

av en revolterkula, som för alltid låter henne förstå mänskors vanmakt gentemot de »vildmarkslagar», som Shakespeare m. fl. beskrivit i hundratals år.

Hela föreställningen är en ovanligt medryckande show. Det krävs en skicklig och erfaren bedömning, för att ge filmen någon verkligt motiverad negativ kritik.

Man har möjligtvis en svag känsla av att Hollywood ligger en aning för långt ifrån New Yorks slumkvarter. Tanken förs då närmast till Natalie Wood. Det går bra att placera rosor i spruckna krus men inte gärna orkidéer i soppurnor.

West Side Story har blivit vinterns musical i biografversion. Mycket talar för att filmen även blir sommarens show nummer ett!

TEATERBESÖK i Stjärnhov

Fredagen den 23 mars besökte gymnasiet föreningshuset i Stjärnhov. Lektor Björkman, som var initiativtagare, hade i samråd med övriga mästersmäslärare lyckats få hit Riksteatern, och abonnerat en föreställning för Solbackas gymnasister. För endast två riksdaler fick vi se en strålande föreställning av Strindbergs Fadren. I huvudrollerna såg vi som ryttmästaren: Gösta Brähner och som Laura, hans hustru Liane Linden.

Innehållet i pjäsen är problemet om mannen eller kvinnan skall styra i hemmet och ha hand om barnens uppfostran. Självklart tolkar Strindberg det hela med mannen som den styrande. Men mannen i hans drama underkvas kvinnan och avlidas sinnessjukförskräddad. Gösta Brähner, som kanske inte var så välkänd bland den ungtidliga publiken, tolkade ryttmästarens roll med stor heder. Han levde sig fullkomligt in i rollen och hans stämma var helt slut efter föreställningen. Det allmänna omdömet efter föreställningen var att G. Brähner stal pjäsen från de andra, men på ett utmärkt och med ryckande sätt. L. Linden som spelade Laura gjorda gott ifrån sig och gjorde mycket riktigt ett osympatiskt intresse på åskådarna. I de övriga rollerna syntes Eva Sjöström, Mac Hertzman-Eriesson med flera.

Solbackaeleverna återvände hem efter en mycket lyckad aften. Alla var belåtna och majoriteten ansåg att Riksteatern skulle besöka oss flera gånger. Ett varmt tack till lärarna som arrangerat det hela.
David.

En gång och aldrig mer...

I år har Olympen under sina takasur hytt ett glädjande gäng än vanligt. För kanske sista gången har hela R IV bott under samma tak, och det har vi passat på att fira genom att resultatmässigt visa vår absoluta överlägsenhet över latinerna, innan de olika fjärde ringarna blandas under samma tak, eller — o hemska tanke — i samma korridorer. (Som ett exempel på realarnas överlägsenhet kan nämnas att endast var tredje Solbackastudent i år är latinare.)

Günget, som bland lärarna gjort sig känt som »Klassen Med Blyfötterna» på grund av sin otroliga förmåga att infinna sig för sent till lektionerna, har haft en mängd stora och mängskiftande begävningar. Här fanns t. ex. rockungen »Rocking Yan from övre Norrlands» och orienteren B. Fält. Den senare, som gjort sig berömd tack vare det enorma skägg han på minsta tredagarslov lyckas anlägga, känner naturen i skolans omgivningar bättre än någon annan. Otoliga hro de sular han, på länade stövlar, nött ut för att om aftonen få tillbringa en

Om dem som tog studenten!

stund i Moder naturs sköte.

En annan känd profil är musikknutten, flickjägaren, barnpianisten m. m. Allan »Tvålfager», som många gånger underhållit oss med sitt förtärliga pianospel medan vi i Gripsholmssalen idisslat middagen med hjälp av ett wienerbröd.

Göran P. är det fyrtorn till vilket släpvagnen Björn F. hör. När »Solbackaspexets» senast drabbade oss var Göran en av de skyldiga. I år har han emellertid gått in för studierna, varför han inte haft tid att vara fullt så rolig som vi varit vana vid.

Livet består inte enbart av glädjeämnen, det har bland annat Bengt E. fått erfara. Han har tvingats att gå och lägga sig otvättad varenda kväll, och det är ju inte så roligt alla gånger! Anledningen är att en planka i golvet framför tvättfatet knarrar, och ifrågavarande tvättställ räkar befina sig rakt ovanför Paters sovrum.

Ytterligheterna attraherar varandra heter det. Kanske var det av den anledningen som Östermalms-Ulph, Spat-

ten kallad, och Jan-Erik af Smålandsstorkar hannade på Olympens enda dubbelrum. Sämjan har varit god, sägs det. När detta läses befinner sig Jan-Erik på någon solig spansk badstrand, där han förmodligen förbättrar sin kondition genom att jaga flickor. Ulph, den stackarn, nöter på Kronans kläder i Boden. Se upp så inte skaren skaver dig på halsen Ulph lille!

Sen finns här alla vi andra som inte har gjort fullt lika mycket väsen av oss: »Folkvagns-Thuris», »Go-Karteson», »Trimmars-Alis», »Storsångars Anders», »Sjövärns-Mortimer», »Pris-Eddie», »Yankee-Chris», »Malmö-Pehr», »Gamar-Berger» och så Kim »Som För All Posten». Inte heller skall man glömma den stab av tjänstvilliga och intelligenta tredjeringare som har hjälpt oss med skoborstning och liknande: »Kaffe-Frasse», »Spindel», »Storljugar-Bängen» och »Hans Henning», vår lilla solstråle.

Till sist vill R IV förena sig i ett tack till lärarna som gjort vår Solbackatid så trevlig, och till våra föräldrar som gjort den möjlig. En sådan fjärde ring får Solbacka aldrig mer!

Alis.

LN IV

I latinklassen, kom och titta!
Ett räknesnille — så klart,
Birgitta.

Gus — ej alltid på alerten,
blev till sist latinexperten.

Kerstin vill när hon blir stor
sköta massor av små kor.

Kjell förenar snille med smak,
byter smärt ut sitt rutiga tak.

Robin över böcker böjd
drömmar sig mot högre höjd.

Småland, Småland, über alles,
Staffan sagt, es uppå Sörmland tjall es.

Widde älskar trav enär
han blir på V5 miljonär.

Eva bråkar jämst,
ta det som ett skämt!

Skolans fjällfärd

Utsikt från hotelllet

Lördagen den 24 februari startade solbackagruppen sin fjällfärd mot Vatnahalsen i hjärtat av Norge. Vi var nitton från början intresserade elever, som glada och förväntansfulla anträddes resan. Första dagens resemål var Oslo.

På Oslo central väntade en solbackabekant, nämligen magister Kvalö. Han mötte upp med fru och barn för att hjälpa oss tillräcka i huvudstaden. Hotellet låg endast ett par stenkast från centralen. Vi tillbringade kvällen på det sitt vi själva önskade. Morgonen därpå var alla överens om att resan fätt en trevlig början. På söndagsmorgonen intog vi tidig frukost och åkte till centralen för vidarebefordran till

Vatnahalsen. Resan gick över Hardangervidda, på nordens högst belägna järnväg. I tåguppeerna hördes ett intensivt kameraknäppande och det var verkligen storlagda vyer som breddde ut sig. Framt kvalningen kom vi till Vatnahalsen.

Nästa dag blev det en obligatorisk längtur. Naturligtvis

med magister Berger, fjällräven, i tåten. Tyvärr var inte mag. Wall med bland oss i denna tur. På tisdagen anordnades åter en utflykt till samma mål, som dagen innan. Så blev det inga fier utflykter, utan dagarna tillbringades i slalombacken.

Aterresan till Solbacka anträddes söndagen därpå och

färdvägen var densamma. Nu stannade vi bara några timmar i Oslo. Här avnjöts en middag och en liten rundtur stod på programmet. Senare änträdde vi natt-täget, som förde oss till Stjärnhov, där vi trötta och sömniga steg av.

SGOF.

EN MASKIN ATT RÄKNA MED

EN MASKINE
MAN REGNER MED ...

THE MACHINE TO COUNT ON

DIE MASCHINE, MIT DER
ALLE WELT RECHNET

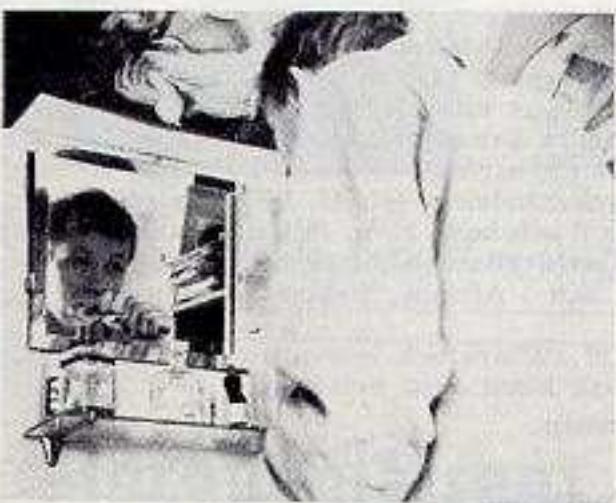
EN MASKIN A REGNE MED

LA MAQUINA CON LA QUE
SE CUENTA

LA MACHINE SUR LAQUELLE
ON PEUT COMPTER

AKTIEBOLAGET
ORIGINAL-ODHNER

GÖTEBORG

Gusten från kusten!

- 1) Han är van vid denna ställning, även då det inte är fråga om »kvällning».
- 2) Så här dags på dan, är man ju trött av bara f-n.
- 3) Herkules arla en morgon stod upp och tvättade sig från tå till topp.
- 4) Ludde, Ludde med koppen där, såg vem som sömnigast i världen är.
- 5) Till Kaxis han sig fjärden ställer, om det rökning gäller.
- 6) Med skälvande ben på mattan, han tar i av bara zattan.
- 7) Som en fågel på grön quist, underbart tycker Tran.
- 8) Hur söka sin charm, då man är mager som en tarm.
- 9) Man måste plugga, annars underbelysten de dugga.
- 10) På detta vis han dagen slutar, sedan han i sängen stupar,
- 11) och i sköna drömmar sig fördjupar.

Foto: Arne Horwitz,
Text: »The Two Berets».

FÖDDA

EN SON

Ingrid och Karl-Erik von Heland
(f. Bergman)

Allmänna BB, priv.-avd., den 24 juli 1961

EN SON

Martine och Svante Setterblad
(f. Chardey)

Allmänna BB priv.-avd., den 17 dec. 1961

EN SON

Birgitta och Heinz Cegrell
(f. Ullberg)

Nyköpings BB den 8 jan. 1962

VÄR SON RASMUS

Birgitta och Sven Wittzell
(f. Söderberg)

Lunds K.K. den 19/2 1962.

EN SON

Gunilla och Fredrik Strömfelt
(f. Hermelin)

Karolinska sjukhuset priv.-avd., den 27 febr. 1962

EN SON

Ulla och Carl Orrenius
(f. Nilsson)

Allmänna BB priv.-avd., den 1 mars 1962

EN DOTTER

Margaretha och Magnus Bylander
(f. Carlsson)

Mörby BB den 17 mars 1962

EN SON

Christiane och Lennart Bengtsson
(f. Kaiser)

Akad. sjukh. den 17 mars 1962

EN SON

Lena och Claes-Fredrik Roempke
(f. Petersson)

Eskilstuna BB den 5/3 1962

EN SON

Karin och Anders Wilhelmsson
(f. Nordh)

Mörby BB den 16 april 1962

EN SON

Karin och Bertil Grim-Pålson
(f. Bodén)

Akad. sjukh., priv.-avd., Uppsala, den 26 maj 1961

EN SON

Harriet och Bosse Roosmark
Sabbatsbergs BB den 22/5 1962

FÖRLOVADE

Örjan Grimås

Kristina Mossberg

Selånger Sundsvall
Annandagen 1961

Lars-König Königsson
Ebba Stina Carlson

Stjärnhov den 24 febr. 1962

Claes Dahlfors
Eva Diedrichs

Stockholm den 10 mars 1962

Christian Härloman
Dorothea Murray

Åreberg-Tibro Stockholm
Stockholm den 21 mars 1962

Hans Corell
Inger Peijfers

Göteborg Örebro
Uppsala den 23 mars 1962

Bertil Edlind
Anita Ohlsson

Stockholm Örebro

LYSNING

Johan Hedström
Kerstin Almqvist

Appelviken den 13 maj 1962

Lars Sköldberg
Sara Carlson

Uppsala Stjärnhov

Jan Hallinger
Eva Lundholm

Göteborg den 20 maj 1962

VIGDE

Ola Sandborgh
Eva Elisabeth Öhrling

Köpenhamn den 20 jan. 1962

Carl Gustaf Diedrichs
Ann-Christine Gratté

Stockholm Nybro
Kalmar slottskyrka den 27/1

Sven Bjurulf
Kerstin Gabinus

Jönköping den 24 febr. 1962

Peder Juel
Birgitta Uller

Skeppsholmskyrkan den
30 maj 1962

Sven Johan Jeansson
Birgitta Engebladh

Emmaboda den 31 mars 1962

Akademiska examina

Jur. kand.-examen har vid
Uppsala universitet avlagts av
Hans Corell, Stjärnhov.

BREV till redaktionen

Slå upp förra numrets "När seklet var ungt!"

Fotografen har hört av sig. Här några intressanta data om översta bilden, som vi nu tar med igen

Det är nog jag, som varit fotografen av översta bilden »när seklet var ungt».

Jag har glömt lärarens namn men han var dåvarande hufadern i Nain. Bilden är tagen i klass 5, som då höll till i skolan på nedre våningen. Tidpunkten torde ha varit omkring 1911. Eleven i främsta raden i mörk kostym är Bursell. Den i andra raden med ansiktet hitat är min dåvarande rumskamrat Rolf Stockbye. Andra kamrater torde ha varit Blume (se dermera off.), Gustav Carlström, sedanmera konstnär, H. Stenbock (död genom olyckshändelse) och H. Lilje fors (död).

Jag gick då i klass 6 och hade bl. a. följande kamrater, Dag och Sten Jeurling, David Storm, H. Brant Lyon (sist jag tog reda på honom var han i Afrika), Rektor vid den tiden var Jean Berglund.

Jag var på min tid stiftare och ledare av »Föreningen för scenisk och fotografisk konst» vid Solbacka.

Med all god tillönskan

Eric Erickson Teol. D:r

Leve Skåne!

Fråga en upplännings, dvs en person från någonstans norr om Hässleholm, vad han närmast tänker på när han hör ordet skåning. Om det är en elev på Solbacka sätter jag tio mot ett att han svarar: »Jau, de'r e'r ein som skourrarr på årrren» (hoppas att översättning inte behövs). Men det hörs lika hemskt för en skåning, som när en skåning försöker sig på uppländska (d. sk. »riksspråket»).

Vi skåningar, lugna, sansade och framför allt humoristiska har blivit pinade från första början för att dialekten inte har mycket gemensamt med stockholmarens och liknande djurs sådana. I deras alfabet finns inte R, och det finns endast ett fatal vokaler. Deras fruktansvärdia dialekter kan alltså aldrig bli så tydliga som ädelskånska.

Det bör tilläggas att vi skåningar tillhör eliten här på skolan, till skillnad från vissa andra...

Och här ett exempel:

När undertecknad skulle re-

sa hem över ett lov till Malmö, kom en lidingöbo och undrade om jag hade passat färdigt till min hemresa. Jag blev först verkligen leden över att hans kunskaper i geografi inte var de bästa. Sedan blev jag tvungen att förklara för honom att pass ej behövs för inresa till Danmark. Jag tror att han så smäningom begrep.

Det är inte bara eleverna som roar sig på vår bekostnad, utan även andra...

Vad vet ni om våra släktförhållanden, när ni bara utslungar att vi är danskar? Sedan anklagas man också för att vara halvdansk. Vad menas med det? Tror de att man är oäkta på något sätt, va?

Fram för skånskan!!

Mikro.

Red:s kommentar: Dom kan dom där skåningarna! Finns det någon norr om Hässleholm som kan försvara sig?

I. F. refererar

I flera år har vintern varit efterlängtad och i år kom den ordentligt. Detta innebar för de förut mindre verksamma föreningarna fullt upp att göra. — Den nya ishockeyrinken fick ett ansträngande premiärår, enär intresset är mycket stort och elljusläggningen användes flitigt under hela säsongen. Sektionschefen Bo Frölander skötte banan och genomförde cuperna samt höll iträdena för skollagsträningen. Tyvärr är inte skolans ishockeylag det bästa i Sörmland. Men med lika lång säsong och samma sektionsarbetet dröjer det säkert inte länge förrän det är bra nog.

En annan för året mycket aktiv avdelning är skidsektionen. Den är uppdelad i två avdelningar, utförsäkning och längdåkning. För alla inom skolan ordnade tävlingar, visades stort intresse och fina resultat erhölls. Slalomchefen D. Bjureberg genomförde sina tävlingar snabbt och smärtfritt i början av vintern i tron att den snart skulle vara över, medan längdåkningens stora stjärna Göran Ericsson först

mot slutet ordnade stafetter m. m.

Under den mörka årstiden är inomhusidrotterna de populäraste och för första gången har Solbacka seriespel i två av dem. Det är bordtennis och basketboll, vilka hävdade sig riktigt bra i div. V resp. div. II. Dan Bonnier och Bernt Gohle må nämnas som ledare för bordtennisen. De har efter träget arbeta ordnat och slutfört seriespelet tillsammans med mag. Wetterström.

Basketbollen, skolans kanske mest populära sport, stod under denna säsong under sektionschefen Eric Berg, skollagens lilla center. Sektionen har varit mycket aktiv och deltagarantalet har varit stort i turneringarna.

I övrigt har de ej nämnda sektionerna, vilka är tretton till antalet, arrangerat sina vanliga tävlingar. Eftersom det ej visats något större intresse kan inte några resultat och sektionsarbete nämnas.

Men friska tag till hösten igen som kapten Tranquist brukar säga.

Idrottsföreningens ordf.

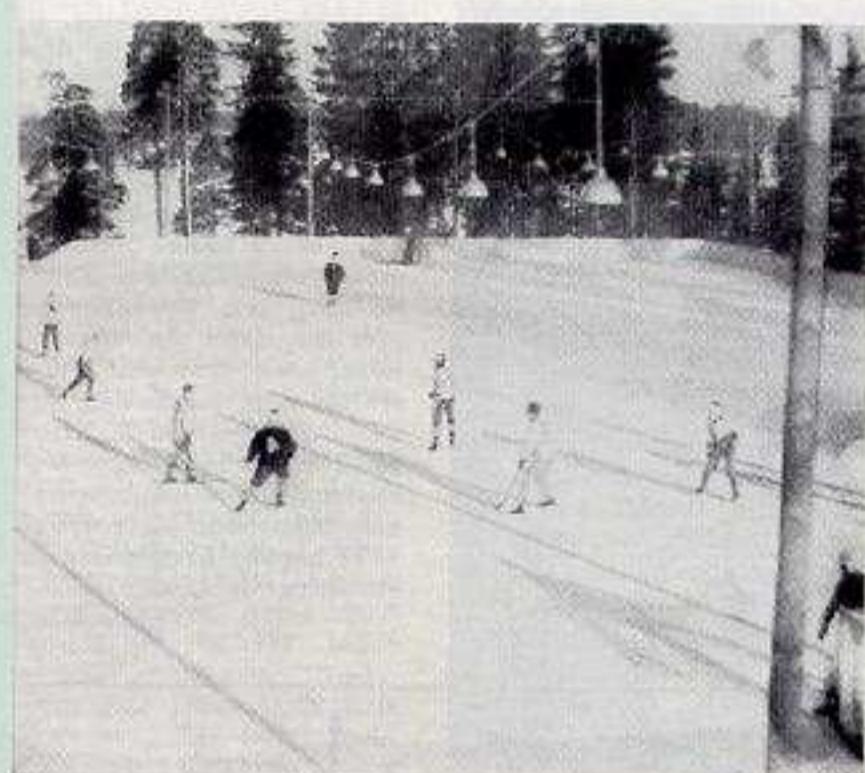
skaper om sjövägsregler, kort, fyrar, kompassen, naring, sjöräddning och mycket annat. Om tiden räcker till ekonomin tillåter kanske i framtid de båtlystna pojken på Solbacka kan få till e till rodd och segling på telns stora fjärd. Tänk Er en, då Ni sitter högst upp i alombacken och tittar ut r nejden och en snidig fart smyger fram där nere ett segel slår. Drömma önska kan man alltid a!

ag hoppas vi träffas i höst

igen. Vältränade och brunbrända. Kanske blir just nästa säsong den där stora för våra föreningar då allt går väl — vi tar hem rubb och stubb på skollungdomens skytte, i de mellansvenska mästerskapen och på kretsens fältskjutningar eller tänk bara om vi slår Karlskoga läroverk i skytte och samtidigt tar hem prispokalen i fotboll! Det är härligt med drömmar. Träna pojkar, verkligheten kan vara lika härlig som drömmarna.

Trevlig sommar!

P. E. Tranquist.

På skidskytteturkurs i Sälenfjällen

Chefen för armén anordnade i år för första gången en skidskytteturkurs speciellt för gymnasister. Den hölls i Transtrand, någon mil söder om Sälen.

Jag skickade in en ansökan och fick efter en tid meddelande om att jag blivit antagen. Ledare för kursen var den kände olympiamannen överste Gösta Wetterhall.

Söndagen den 25 febr. installerade vi oss i lägret, fick ut vår utrustning och gjorde oss bemastad i baracken. Jag hade turen att få ett enkelt rum men ett rätt kylslaget sådant, eftersom fönstret inte gick att stänga helt, och när

man vaknade på morgonen, hade näsan en släende likhet med en istapp. Visserligen hade vi i förväg sättni våra mätt på axelbredd, midjevidd och benlängd, men trots det »försvann» vi i uniformerna, och nog förstod vi, när vi beskädade varandra, hur rätt Hasse Z hade i sitt yttrande: Ett gott skratt förlänger kiften!

Kursen gav oss möjlighet att välja mellan att antingen träna speciellt för skidskytte eller att få en allmän utbildning i vintertjänst. Själv valde jag utan tvekan skidskytte, ty jag var anmäld till svenska ungdomsmästerskapet i skidskytte i Rättvik. Programmet i Transtrand var så upplagt, att vi skulle komma i bästa möjliga form till dessa tävlingar, och träningspassen under veckan uppvisade allt bättre resultat.

Utbildade skidlärare såg till att slalomåkningen inte glömdes bort, och en dag äkte vi till stora sällenbacken, där vi tränade teknikåkning. Väderet var strålande, solen gassade, och rovorna var öräknliga. Sista dagen gjorde vi en långtur från Sälen över fjällmassivet till Transtrand. På kvällen fick vi bevitna ett hek-

är nya ishockeyplan i bruk!

Den nybyggda ishockeyplati med belysning togs i år i bruk. Den ypperliga platsen av rinken har gjort isen kunnat motstå den ensiva dagsmejan ända in i nars. Det har varit fullt på isen med spelsugna bbar. Klassmatchen och S. i ishockey har spelats. Sektionschefen Frölander och rt Holsti, R IIIa, beväist i december en weekendträningskurs i Fleu, som mlands Ishockeyförbund ordnat.

S. M. för gymnasiet hemde R IIIa utan svårigheter, med en målkvot på 48–3 på fyra matcher. Realskolecupen segrade 4^ab i 4^a.

Skolan deltog även i år i

D. N:s ishockeycup för Sveriges läroverk. Vi mötte här Söderfälje H. A. L. Efter en mycket ruffig match, med brutna revben och andra smällar, avgick Söderfälje klart med segern. Nykomlingen Lars Holsti utmärkte sig genom att snitsa in 3 mål. Resultat 4–11.

I Sörmlandscupen mötte vi även i år Nyköpings H. A. L.

Aven nu blev det mycket härt. Nyköping avgick med uddamålsseger.

Solbacka har i år visat en mycket bättre standard i ishockey jämfört med förra säsongen.

Och vi hoppas den kommer att hålla i sig!

Sektionschefen.

Välsorterad
lanthandel
till Er tjänst

Välkommen till

Firma Gösta Andersson

STJÄRNHOV Telefon 40005, 4010:

*Priser som tala
- varor som prisas*

MANUFAKTUR

STJÄRNHOV Telefon 40072

MÅLERIFIRMA

Ivar Bernhardson

BJÖRNLUNDA

Tel. 71

OLOF MA

AKTIEBOL
GÖTEBOR

STOCKHOLMSK
TELEFON 20431

BENKT MANNER

Metaller i tackor Metallb.

tiskt elljuslopp på skidor, där en del av den svenska eliten ställde upp med Sixten och Assar i tåten. Efter loppet var det dags för vår »muckarskiwa», och en och annan danslysten styrde väl steget till vasaloppsbalen nere i samhället.

På lördagsmorgonen färdades vi med buss genom klassiska dalabygder till Rättvik. Tävlingarna därstädes var mycket trevligt arrangerade, och nog märkte vi, att den

gängna veckans intensiva och roliga träning gav resultat, ty bland de tio bästa placerade sig fyra från Transtrandsläget.

Ja, så var vår lilla vintersaga slut. Vi hade upplevt fjället, och vi hade lärt oss att spänna våra krafter i sträpatsrik tävlan, men vad vi också vill minnas är våra tjuviga uppoffrande ledare och kamratskapet i de nya vänernas lag.

Göran Larsson.

SLALOMFRONTEN

»I år har vi haft det lyckosamt», säger slalomsektionen. Aldrig under de senaste åren har det varit så mycket snö och fint väder som i år. Alla tävlingar har' gladeligen genomförts i slalombacken — skolans stolthets. Tyvärr har det inte blivit några tävlingar utanför skolans område, förutom skol-SM, där vi representerades av S. Jähkel och P. Lundberg. De blev sexa respektive i varsin grupp.

I storslalom vann D. Bjureberg, liksom i specialsłalom och störtlopp. Speciellt storslalom fångade mångas intresse, och deltagandet var stort. I dessa tävlingar har de stora namnen varit Peo Hoppe, S. Jähkel, P. Lundberg, B. Hallberg, »Masen» Hedlund m. fl. För att även de yngre skall få en chans att hävda sig, har tävlingarna uppdelats i två

klasser, gymnasiet och realskolan. Segrare i realskolan blev C. Frisk i slalom och störtlopp. Störtloppsplaceringen delades med en ny förmoga, R. Lindahl, Norra Gymnastiken.

Den tävling som överraskade skolan mest var »luckslalom». Västerbo I segrade, och undra på det, när de har en pater som mag. Norrman, som håller luckan i fin kondition. Tennismästaren D. Löfdal, K. Pihl och D. Bjureberg sikkrade segern. Här kom Västerbo II som andra lag med veteranen Jähkel samt Berggren och Virding.

Sma lördagstävlingar har anordnats under termen dessutom. För de allra yngsta blev det en tävling, där Frapp 25 vann. Två vandringspris har det även kämpats om.

Mora-Nisse.

Solbacka Sport

IDROTTSKRÖNIKA

av kapten
P. E. TRANQUIST

Marsvintern 1962 kommer säkerligen för all framtid att finnas inetsad i solbackaelevernas sinnen. Aldrig förr har vän himlen varit så klar och solen strålat så härligt och hälsobringande som i år. Kvicksilverpelaren drog varje natt ihop sig och nädde på morgontimmarna inte längre upp än till cirka minus 20 grader för att sedan allteftersom solen kom högre och högre upp ovanför Kyrksjösen tünjas ut för att på eftermiddagarna i den gassande solen vid Esspestugans vägg peka på plus 20 grader och kanske mera.

Vilket skidföre pojkar! Vad bra slalombacken var! Och tänk så bra is, vi hade på ishockeybanan. Solen brynte våra bleka vinteransikten, då vi radade upp oss mot skolhusets sydsida. Jag har svårt för att tänka mig en bättre tillvaro för en sund friluftsintresserad pojke. På önskelistan för kommande år sätter vi upp »samma vinterväder som 1962».

Näja, solen kämpade och Kung Bore måste till slut släppa greppet även natteföld. Sanden började skymta här och var på skridskobanan och till slut blev arbetet för skridskosliparen för hårt. Säsongen måste vara slut och vad gör då de bollintresserade

pojkarna? Naturligtvis plockas fotbollarna fram, pumpas och ses över. Men var finna en plats att trixa på och käenna på skottlyckan? Stränga magistrar, som ömmar för anlagda idrottsbanors värkänsliga ytor stänger under några veckor av idrottsplatsen. Det porlar och rinner överallt. Men på sjön är det ett lager torr snö utanpå den 70 cm. tjocka isen och där sticks ett par pinnar ner och målen äro klara och pojkarna väljer lag och matcherna börjar. En rörlig, vacker och ovanlig tavla på Kyrksjösen.

Idrottsföreningens och skytteföreningens arbete har även det här läsåret varit livligt. Bland Södermanlands idrottsföreningar kommer vår som tvåa då det gäller antalet sektioner, så kom inte och säg att vi inte har bredd på idrotten.

Skid- och Friluftsfrämjandets lokalavdelning på Solbacka har varit i livlig verksamhet, ja, så livlig att vi erhållit särskilt ominnrande av ordföranden Bo Ekelund.

På skolan finns många pojkar som är intresserade av sjön och av båtar. För dessa har under maj månad arrangerats en kurs, en s. k. skepparskola, där de godkända fått ett skepparbrev för sina

kunskaper om sjövägsregler, sjökort, fyrar, kompassen, navigering, sjöräddning och mycket annat. Om tiden räcker till och ekonomin tillåter kanske i en framtid de båtlystna pojkena på Solbacka kan få tillfälle till rodd och segling på Mistelns stora fjärd. Tänk Er synen, då Ni sitter högst upp i slalombacken och tittar ut över nejden och en smidig farkost smyger fram där nere eller ett segel slår. Drömma och önska kan man alltid göra!

Jag hoppas vi träffas i höst

Vår nya ishockeyplan i bruk!

Den nybyggda ishockeyplanen med belysning togs i användning i mars. Den ypperliga placeringen av rinken har gjort att isen kunnat motstå den intensiva dagsmejan ända in i mars. Det har varit full fart på isen med spelugna grabbar. Klassmatcher och S. M. i ishockey har spelats. Sektionschefen Frölander och Curt Holsti, R IIIa, bevisade i december en weekendlång träningskurs i Flen, som Sörmlands Ishockeyförbund anordnat.

I S. M. för gymnasiet hemförde R IIIa utan svårighet segern, med en målkvot på hela 48–3 på fyra matcher. I realskolecupen segrade 4^a över 4^b.

Skolan deltog även i år i

igen. Vältränade och brunbrända. Kanske blir just nästa säsong den där stora för våra föreningar då allt går väl — vi tar hem rubb och stubb på skolungdomens skytte, i de mellansvenska mästerskapen och på kretsens fältskjutningar eller tänk bara om vi slår Karlskoga läroverk i skytte och samtidigt tar hem prispokalen i fotboll! Det är härligt med drömmar. Träna pojkar, verkligheten kan vara lika härlig som drömmarna.

Trevlig sommar!

P. E. TRANQUIST.

D. N:s ishockeycup för Sveriges läroverk. Vi mötte här Söderfjärde H. A. L. Efter en mycket ruffig match, med brutna revben och andra smällar, avgick Söderfjärde klart med segern. Nykomlingen Lars Holsti utmärkte sig genom att snitsa in 3 mål. Resultat 4–11.

I Sörmlandsopen mötte vi även i år Nyköpings H. A. L.

Aven nu blev det mycket härt. Nyköping avgick med uddamålsseger.

Solbacka har i år visat en mycket bättre standard i ishockey jämfört med förra säsongen.

Och vi hoppas den kommer att hålla i sig!

Sektionschefen.

Längdåkningssektionen

I år är det första gången på flera år, som vi har fått riktigt med snö, för att kunna köra skidtävlingarna. Intresset var kanske inte så stort i början av sässongen men har sedan ständigt ökat.

I början av vintern fick vi en inbjudan från Lundsberg att tävla där. Först blev det därför en uttagningstävling. Banan bestod av storstigen ett, respektive två varv för två olika åldersgrupper. Bland de äldre segrade J.-O. Hedberg, RIIB, och i yngre grupp vann G. Rydin. Tävlingen mot Lundsberg blev tyvärr inställt på grund av snöbrist.

I mitten av februari gick solbackamästerskapen av stapeln. Tävlingen uppdelades i klasserna A, B, C och D. I första klassen segrade Hans Hedberg, B-klassen vanns av G. Ericsson, som även vann hela tävlingen totalt. G. Rydin och Grapengiesser tog hem de återstående grupperna.

Senare drog det ihop sig till en spänande stafett-tävling mellan hemmen. Här hoppades man att kollegiet skulle delta med ett lag, men så blev icke fallet. — Annu efter andra sträckan såg det ovisst ut, men på tredje inträffade en del slutuppgörelser, som var nog så spänande. Segrare: Norrebo III: lag I, (Ericsson, Hoppe, Sundström). Tvåa blev

Norrebo III: lag 2, efter en rafflade slutstrid med Västerbo II, vars slutman var tvungen att ge sig. Lagen bestod av Hedberg, Örtengren, okänd och Liljegren, Berggren, Virding. De bästa sträcktiderna hade H. Hedberg, G. Ericsson och Sundström.

Sista riktiga skidtävlingen för sässongen blev 10-manna-stafetten, vilken samlade ett rekorddeltagande av 150 man. Det var endast LN III och IV ring, som ej tordes ställa upp. Även kollegiet bidrog med ett lag, även på resultatlistan. Tävlingens verkliga höjdpunkt var väl duellen mellan R IIIb och R IIa, det var så att även den icke skidintresserade greps av skidtävlians tjuuning. R IIa råkade tyvärr ut för diverse malörer och tredjering stod som segrare. I de lägre klasserna belade 4th och 3rd de främsta platserna.

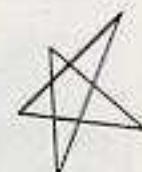
Solbackamästerskap i skidorientering hinnas med under ett eftermiddagslov. Det var en lång och krävande bana, som tog över en timma att köra. Jag tror att alla som ställde upp, minns den mycket väl. Puh! Segrare G. Ericsson, följd av H. Hedberg och överraskande kom »Spindeln» Boman inångande på tredje plats.

Vi hoppas även nästa år på ett liknande skidår!

Sekretesschefen.

Basket-Boll

Liljegren, J.-O. Hedberg, R. Hult, E. Berg, K.-F. Boman, P.-O. Hoppe, Th. Örtengren, P. Jahrl, A. Thörnqvist, A. Dahl, C. Holsti, L.-O. Sundström.

Lagledare har Lars Betts varit med den äran.

Hur gick matcherna?

SERIEN.

Premiärmatchen i div. II, Svealand spelades mot KFUM, Örebro, och blev det största nederlaget under hela serien. Örebro spelade en för Solbacka ny taktik, nämligen man mot man, detta nästan chockade Solbackaspelarna så att de hade inte någon gång chansen att sticka upp. Slutresultatet 32–51.

För att efter Örebromatchen bättre på Backens spel, frågade mag. Nilsson vänner och landslagsspelaren Bosse Widén om han ville hjälpa laget med taktik och annat smått och gott. Detta gick bra och laget fick ett par riktigt härorika timmar.

KFUM Eskilstuna II var Backens nästa motståndare, ett nästan lika okänt lag för skoliaget som Örebro. Helhetsintrycket från matchen blev att internatgossarna hela tiden hade initiativet och pressade de efter matchen mycket trötta smedstadsborna. Resultatet 45–23.

Basketlaget gästade Örebro över en lördag–söndag för att där möta KFUM och Esto IF. Även denna gång var KFUM emellertid för svåra och Solbackalaget fick se sig besegrade med siffrorna 34–50. På söndagsmorgonen ställde Backens lag upp igen, men spelet flöt inte så bra som man hade hoppats på. Efter en oer-

Ett märke

för

kvalitets tryck

Tryckeriaktiebolaget
Sätherlund & Krook
Stockholm

Virkesvägen 24 C
STOCKHOLM 20
Tel. vx 44 93 15

hört jämna första halvlek gick dock segern till Backen med siffrorna 37–30.

Sedan blev det uppehåll i seriespelet tills den 18 februari, men Solbackas basketlag har dock inte varit överksam, de har spelat ett mindre lyckligt och ett ungefär lika lyckligt senior-DM som junior-DM. Som förut nämnts spelades den första seriematchen för året den 18 februari och det var de förra allsvenskarna, KFUM Katrineholm, som bjöd motståndet. Matchen började med Katrineholm punktmarkeringade Th. Örtegren, som är Solbackas förförande målsskytt. Det var därför Hans Hedberg började skjuta i sina specialskott, som till slut kom upp i antalet fem. Efter detta var Katrineholmarna inte längre det dominerande laget, men kom starkt igen på slutet och resultatet blev 38–37 till Solbackas fördel.

Efter denna match måste vi slå Esto IF och KFUM Katrineholm igen för att ta hem andraplaceringen i serien.

Matchen mot Esto IF är inte mycket att skriva om, mer än att Solbacka hade spelet från början till slut, vilket siffrorna 45–17 bevisar.

I andra matchen mot KFUM Katrineholm, som gick i Katrineholm blev resultatet 38–26 till Solbacka. De fina siffrorna beror till stor del på lagets fina helhetsprestation, även gjorde sitt yttersta och släppte inte någon motståndare genom de egna linjerna. Skall någon nämnas blir det naturligtvis slitvargen Thore Örtegren som vanligt.

Sista matchen spelade vi mot arvfrien Vambola, Leetmaa & C:o, som döljer sig under namnet KFUM Eskilstuna II. Drabbningen ägde rum under överinseende av domarna Alm och Persson från Katrineholm på vår hemmaplan i Malmköping. Eskilstunaspelarna har fått rutin nu under den allsvenska säsongen och i deras sista match stod hela förstakedjan över för att få spela de sista matcherna i div. II för andralaget. Rutinen de fick gällde även slagsmål utan att domarna ser det, vilket utnyttjades så mycket som möjligt under denna match.

Matchen i övrigt utspelades enligt följande: I början av matchen var spelfördelningen ganska jämn, vid ställningen 6–8. Inom loppet av fem minuter var ställningen 18–8. Sedan lossnade spelet definitivt för oss, och i halvtid var ställningen 31–14. I andra halvlek fortsatte spelet på samma sätt, och resulterade i en seger med siffrorna 60–32.

ALLSVENSKA SKOLCUPEN

I första matchen i den riks-omfattande cupen spelade vi mot Katrineholms H.A.L. Den matchen gick helt i vår lagkapten Thore Örtegrens tekniken. Hans lagkamrater passade bara till honom och sedan gjorde han mål efter mål och sedan var matchen vunnen. Resultatet blev 35–25.

Nästa match spelades mot det mycket berömda laget från Blackebergs H.A.L., som tidigare tagit hem cupen två gånger. Matchen blev en ren uppvisning av Blackebergarna. Blackeberg vann med 81–32 och därmed var Solbacka ute ur denna cup. Blackeberg kom senare till finalen, men fick där stryk med ett par poäng av Brännkyrka läroverk,

Distriktsmästerskapen bakslag för Solbacka . . .

Senior-DM var det första som spelades och där gick vårt lag direkt till final. Då fick vi alltså möta KFUM Eskilstuna som vi förut inte haft så stort besvärs med, därfor att de använt ett man mot man spel som inte var effektivare än ett vanligt zonförsvar på grund av vissa så kallade barnsjukdomar. I år spelar Eskilstuna i allsvenskan och där har de fått rutin. För Solbacka blev matchen mindre lyckad. Eskilstunas försvar var mycket svårigenomträngligt, vilket siffrorna 42–29 mycket väl ger en bild av. I junior-DM fick vi även möta KFUM Eskilstuna som ställde upp ograverat från förra gången, men vi var tvungna att låta mag. Nilsson och Hans Hedberg sitta på avbytarbänken som lagledare, på grund av åldern. Denna gång blev det ett panikartat skjutande av Solbackas spelare och dessutom träffade vissa spelare nästan inte stoppbäddan.

Denna match blev med andra ord också ett misslyckande för Solbacka. I skol-DM fick Solbacka också stryk, denna gång av Katrineholms H.A.L. i Katrineholm. Denna seger var de välförtjänta av. Deras seger berodde framför allt på en mycket fin skottförmåga. Det skall även nämnas att det är deras första seger på sju matcher över Solbackas basketbollag.

Hemmafronten

Under hela inomhussäsongen har användandet av gymnastiksalen domineras av basketboll, här har särskilt RIIa visat ett mycket stort intresse, särskilt under håltimmar. Även RIIb har spelat på sina

håltimmar, men dessa är tyvärr placerade så, att det är andra klasser som har inngymnastik då. Basketintresset hos de yngre pojkkarna är det inget fel på, ungefär 50 % av alla i klasserna 1^a till och med 4^a är med i frivillig basketboll som de spelar på måndagar och onsdagar. Naturligtvis har de sedvanliga cuperna i realskolan och gymnasiet genomförts både på höst- och värterminen. Höstcupen samlade 10 lag i gymnasiet och 6 i realskolan. RIIa var skyhöga favoriter i gymnasiecupen och gick tipsenligt till finalen efter att ha besegrat LII med 55–17 i semifinalen på övre halvan. På undre halvan blev det betydligt hårdare i semifinalen, där RIIa och RIIb spelade en utmärkt match. RIIa var det längsta laget och vann oftast kampan om bollen, och matchen med 36–20. Till finalen återstod RIIa och RIIa. Om denna match gjorde sekreteraren i basketbollesekten, Anders Dahl ett referat som här återges i oförändrad form.

Finalen i gymnasiecupen 1961 blev mycket dramatisk. RIIa mötte RIIa, där de senare var skyhöga favoriter. RIIa:s lag bestod nästan bara av skollagsspelare. Men matchen blev till allas häpnad oerhört jämn. Berg och Liljegren såg till att inte allt för många bollar föll in i deras egen korg, och när RIIa gjort mål, reducerades detta med detsamma. I halvtid ledde RIIa med siffrorna 19–17. Matchen var jämn ända tills i mitten av andra halvlek, då plötsligt Th. Örtegren inom loppet av ett par minuter gav RIIa ledningen. Sedan orkade inte RIIa med i tempot längre, utan spelade på försvar. Men det gick inte. RIIa har sakra skyttar och så småningom blev resultatet 42–34 i RIIa:s favör. Bästa spelarna i RIIa var Th. Örtegren, 15 p., och Hans Hedberg, 13 p. I RIIa var det skollagsspelarna Eric Berg, 21 p. och Anders Liljegren, 10 p., som stod för de bästa insatserna. I realskolecupen vann 4^a mot 4^b med 22–17. 4^a förfogade över den enda skollagsspelaren från realskolan, nämligen Per-Magnus Ihse, som tillsammans med Olson och Anders Berg bädade för segern.

På våren räknas segraren i respektive basketbollecup, som Solbackamästare. Gymnasiecupen samlade i år samma lag som i höstas. RIIa avverkade LII i semifinalen med siffrorna 60–32. Detsamma gjorde RIIa med RIIb, där resultatet blev 39–24.

Till finalen kvalificerade sig höstens båda finallag. I år är dock inte de äldre favoriter, utan stora förhoppningar ställs på RIIa. Resultatet hinner dock inte införas i denna publikation.

Joe och Gurkan.

Bordtennis

Solbacka har i år tagit ett stort steg framåt, när det gäller bordtennis. Vi har nämligen deltagit i seriespel för första gången inom denna sektion. Den syftade serien har varit div. V och ett totalt spelare har varit aktiva. Främst

Carl Wetterström.

bör då nämnas magister Carl Wetterström, som förutom det att han är en av skolans främsta spelare, också har organiserat resor, tävlingar, träningstider m. m. En god andraplats belades i serien, efter en hård finalomgång med Enhörna, (ca 3 km. fr. Strängnäs).

Det är tydligt att just denna variation har gett ökad inspiration åt bordtennisén, ty aldrig har väl träningsborden varit så utnyttjade som under det gångna året.

I de traditionella mästerskapstävlingarna inom skolan segrade Bresky LI över fjolårsmästaren Silvandersson, RIIb. I realskolan vann Weiss, 4^a, för andra året i rad. Deltagarantalet var mycket stort, över 60 spelare, kämpade om solbackatiteln. Även en klassturnering har genomförts, där LI avgick med segern.

Sektionschefen.

FILMKRÖNIKA

Vårterminen har bjudit på ett digert program av filmer, av både bättre och sämre klass. Programmet inleddes med »JEFFTYS BAR», en film under all kritik. Dock repade sig repertoaren med jämna steg. Och i slutet av januari visades »AL CAPONE», en story om Amerikas första verklige gangsterkung. Filmen är alltigenom en brutal handling om gangsters förhållande till sig själva och det samhälle de lever i. Kort därefter visades »TRASDOCKAN», en tragisk film med gripande scener. Huvudrollerna spelades av två små barn, vilka inte saknade förmåga. Filmen handlar om hur en fader tröttnar på att se sina barn svälla. Han gör därför en stöld, och överläter de stulna pengarna i barnens förvar under det han sitter av sitt straff. Den fortsatta handlingen bygger på hur en annan man försöker komma över pengarna. Filmen saknar döda punkter och bjuder på spänning ända

fram till den dramatiska upplösningen.

I slutet av februari fick vi se Liz Taylor i »PLÖTSLIGT I SOMRAS». Filmens tråkiga stunder, uppvägdes av Liz Taylors filmbegåvning. I dena film fick vi se henne som en flicka, vars minne hade svikit henne. Hennes anförvanter försöker hjälpa henne, men detta lyckas dåligt och inte förrän Montgomery Clift gör sitt intag i filmanhändelsen, börjar minnet återvända.

»Filmbarometern» sjunker i början av mars då två sämre filmer visas på vita duken. De var »GATAN UTAN NAMN» och »OSS BOVAR EMELLAN». Visserligen var den första laddad med hårdare gossar och spänning, men handlingen var inte av bästa klass.

Dessa glömdes snart bort då en rad bra filmer visades i april månad. Den första var »KVARTETTEN SOM SPRÄNGDES», som var ovanligt bra för att vara en italiensk komedi. Handlingen vi-

sar hur fyra »smarta» herrar gör ett inbrott efter humorns alla regler.

Kommende film var »VILL DU DANSA MED MIG», till alla Solbackapojkars förtjusning. Detta förstår man bättre när man vet att Brigitte Bardot spelade huvudrollen. I filmen får man se hur Brigitte Bardot och hennes make, en tandläkare, trasslas in i en mordhärva, vilken till slut ändå klaras upp och filmen slutar med en »happy end».

Säsongens höjdpunkt bland filmerna blev dock »I HETASTE LAGET», en amerikansk komedi i särklass, med triion Marilyn Monroe, Tony Curtis och Jack Lemmon i huvudrollerna. De två senaste blir förföljda och för att komma undan klär de ut sig till damer, och kommer med en kvinnlig orkester på turné. Den fortsatta handlingen är späckad med humor och kvickheter.

Detta var den sista av komedierna som spelades upp under vårterminen och kort efter den visades »PÅ STRÄNDEN», vilken bygger på Nevil Shutes bok med samma titel. Filmen är en realistisk varning för atombombens inver-

kan. Den är fyllt med filmbegåvningar som Ava Gardner och Gregory Peck, Fred Astaire och Tonny Perkins.

Hela jorden har lagts öde, utom Australien som enbart har att vänta på sin förstöring. Från Australien skickas en u-båt ut för att se om någon annan världsdel har undkommit den dimma, fyllt med atomstoff, som sprider sig över klotet. Dessa män, som har skickats ut, har enbart att konstatera det gräsliga faktum som ödeläggelsen innebär.

Den sista filmen »SE DIG OM I VREDE» med Richard Burton som huvudrollsinsnehavare, visar John Osbornes starka uppgörelse med den äldre generationen. Filmen är en skickligt redigerad proletärfilm, med en ganska sorglig handling, som slutar lyckligt efter vissa trassligheter.

Standarden på vårens filmer har varit relativt god, även om en del har varit av sämre klass. Vi ber därför att få framföra Solbackapojkarnas hjärtliga tack till filmkomitén för en lyckad säsong.

Svante Frigell.

ABG. PERSON

Vaksalatorg - UPPSALA

Telefon 018/391 30

Se båda VOLKSWAGEN-modellerna hos

ARTUR LUNDKVIST

Föredrag
av Ragnar Helin, R III b

Känner ni som jag? Känner ni hur ni identifierar er själva med diktens person? Ni vet, att även ni har något att berätta en dag! Att även ert liv skall bli verkligt, om ni än måste tillbringa det i en stol! Att ni aldrig skall fastna i de grå och trista bekymren. Gér inte dikten en rymd av aningar och möjligheter?

Artur Lundkvist är en sådan mänsklig. Han har verkligen något att berätta. Hans liv har verkligen blivit sant, givande. Han — som rest så mycket, sett hela världen, både med våra ögon och sina — han har något av den ständige resenären, alltid klar för uppbrott, över sig. Artur Lundkvist är nämligen inte bara skald, han är också en mycket framträdande litterär reporter. Hans tidiga bok »Negerkust» är fortfarande tämligen oöverträffad på det området, och han har fortsatt i samma spår alltsedan dess. Böckerna om hans resor i Sovjetunionen och Asien är starkt präglade av hans socialistiska livsåskådning; den har följt honom genom hela hans författarbana. I sina reseskildringar har han dock inte nöjt sig med bara vår värld och dess stater, utan han har också skapat sitt eget fantasiland, Malinga, som beskrivs i boken med samma namn. Malinga är ett annorlunda land, liksom Artur Lundkvist själv består det av idel kontraster. Där finns ett snabbhetens folk, där alla är »kvicka som fåglar eller fiskar, rörliga som vindfläktar», och där finns också ett långsamhetens folk, som rör sig nästan som »sniglar eller trögdjur, sakta släpande sig fram, liksom förlamade av lättja eller trötthet». En del av kustbefolkningen är ett utpräglat fiskarfolk, som lever nästan uteslutande i vattnet; en annan del sysslar inte alls med fiske och tycks närmast frukta vattnet. Malinga är ett land där all världens folks egenheter och underligheter samlats och renodlats till paradoxer.

»I Malinga röder en förbluffande motsats mellan lära och leverne, vilket tydligt betraktas som normalt och aldrig påpekas av någon.

Anhängare av olika partier och åskräddningar befinner sig ständigt i häftig polemik med varandra, men för den utomstående ser det ut som felrikad självkritik.

Märkligt är att denna liksom systematiska motsägelsefullhet fungerar så tillfredsställande och bevarar en närmast idealisk balans.»

Meningen med denna fantasi är naturligtvis att säga: sådana är vi. Den vill kanske också säga: sådana kan vi bli, det finns ingen gräns för vad

tir som sikkert smakar bittert för många.

»Man får också se den klippande fägeln, saxfjäget, rödflammigt kolerisk, smarrande, snabb, väldsum, där den far omkring som en galen eldsläga och med sin vassa näbb klipper sönder allt den kommer över.

En skadegörare som roar alla med sitt hetsiga temperament, sin fräcka hänsynslöshet. Vid sidan av raseriet har den också ett drag av vild uppsluppenhet, av komisk överdrift. Och ingen bryr sig om att köra bort den.

Den förekommer heller aldrig annat än ensam. Lågande individualist, går inte i par eller flock. Hur fortplantar den sig! Hur kan den undvika att klippa huvudet av sin partner?»

Att sträckläsa en hel diktionsamling av Artur Lundkvist är mödosamt. Men det är så han vill ha det. Poesin är ingen oskyldig underhållning, den är ingen syrebekämpare att hämta vederkvickelse ur. För att citera Stig Carlson: »Att läsa honom är att med ganska stor hänsynslöshet kastas in i ett väldsamt skeende, att boda i svavel och läska sig med vulkanuppstötningar.»

Artur Lundkvist, som uttäver att vara ett mönster av precision och ordning älskar att i sin konst frammana kaos. Han omspannar för mycket för att någon skall kunna omspanna honom. Därför är han också, trots sin oerhörda produktion, rik både till mängd och innehåll, en relativt oomskriven författare. Att försöka fänga honom i en formel går helt enkelt inte. Han nysskapar sig själv, förändras ständigt, nya formier skulle upphörligen få uppställas.

Modernism är att aldrig stelna i en form.

Artur Lundkvist är det enda svenska exemplet på en konsekvent genomförd modernism. Om han skriver dikter i 90-årsåldern kommer de fortfarande att vara modernistiska.

Hans reseskildringar, skrivna på någonting mittemellan prosa och lyrik, ett slags pro-

Likt en lättsinnig herremann
slösar jag bort allt i min ungdom
föraktande era bekymmer och omsorger
jag själv gör de heliga relikerna på torget
och later dagarna gå med visor och vin

kanske kommer jag en gång tillbaka
fattig och aldrad
och sitter i skuggan av era hus
och äter ert mörka bröd
då ska jag berätta för er om ett liv
som ni aldrig kommer att leva! —

Några predikar krig, hat,
väldsamhet och blodsutgjutelser, men är de fredligaste,
ängsligaste, beskedligaste män-
niskor man kan tänka sig.

Andra förkunnar fred, god-
het, kärlek och fördragssam-
het, men är stridslystna, häf-
tiga, fulla av fientlighet.

Några talar för höga ideal,
renhet och försakelse, men är
ovanligt lastbara och krassa.

Andra propagerar för all-
män bebländelse, ohejdad ut-
leverse av alla begär, men är
stränga puritaner, isolerade i
sin renlevnad och främmande
för all sinnlighet.

Prästerna tevevar på Gud
och anser kyrkorna överflö-
diga eller rent av skadliga.

Ateisterna visar sin djupa
värinad för religionen, besö-
ker ständigt gudstjänsterna
och kämpar energiskt mot sitt
eget tevel.

Och så vidare, likadant på
alla områden.

människan kan förvandla sig till.

Malinga kan läsas som ett slags Gullivers resor, författa-
de av en modern Swift eller
enbart som ett exotiskt även-
tyr. Allt är rök, allt är rö-
relse. Verkligheten skapar och
förintar sig själv i en evig
växling.

Detta exempel visar, att
han som diktar i hög grad
har haft de egenskaper som
han är 1936 i en uppsats ef-
terlyste hos Sveriges då unga
litteratur: »magisk, äventyrlig-
het, ett visst slags halsstarrig-
het som upptäcktsresande måste
äga, driften till det fan-
tastiska och underbara, kompli-
cerade kombinationer, om-
spänning av ett problems bå-
da poler, besatthet, självmiss-
nöje, stor lidelse, längtan till
det uppnåeliga —».

Artur Lundkvist är en stor
fagelkännare. Då han beskri-
ver oss mänsklor i djurhamn
blir anriktningen en besk sa-

sapem, är alla sedda utifrån. Han är i sin nyfikenhet på vad som sker, i sitt iakttagande av olika företeelser — mera sällan deras samband — något av en god vilde, som just krupt ut ur djungeln och nästan skräckslaget stirrar på allt främmande omkring sig i de vitas värld.

»Döden i Indien är det billigaste av allt. En sannskuld realisationsdöd för tusentals, för tiotusentals varje dag. Inte tal om någon påkostad personlig död, nej, man dör om möjligt ännu obemärktare än man levat. Tar upp ännu mindre plats och kräver inte det minsta att åta eller dricka. Den döde bara ges åt elden, inte aldeles naken, men svept endast i en bit tyg som är den sista för alltid.

— Elden återgtupskt i blåsten. Den heta askan strös ut i floden, med ett väsande. Och allt är som vanligt, en människa till ur världen.

— Nu bara elden och askan över vattnet. Och floden ska övervämma med sitt slam och befrukta risets och vetelets slätter för nya människomillioner.»

Artur Lundkvist är knivskarp i sina personbeskrivningar och psykologiska studier, även om han fortfarande har något av en upptäcktsresandes främlingskap.

»Vanessa har fått två gavor: skönhet och ofruktksamhet. Hon upptäcker dem tidigt men litar inte på deras varaktighet.

Hon är hård som ett träd och en aning grön i hyn, kommen av rotfast folk. Hennes skönhet är som en fågels på nära håll, så skarpskuren och fullgängen, oarsiktig och ovetande.

— Vanessa kan sitta och se länge in i Erdlissolen utan att bli blind. Hennes orörlighet varar då som annars en sekund eller en timma.

Hon har nästan inga tankar, tingen går rakt in i henne och hon omsluter dem som vatten.»

Ibland kommer dock Lundkvist innanför. Det är då han talar om sin barndoms land och folk.

»Bonden när han plöjer försinner ner i jorden som en mullvad och man ser honom inte förrän han dyker upp vid färgans slut.

Tar han snus i mun är det för att den liknar jord och mycket riktigt kallas för mullvänk.

Han slösar inte med något

Modern formgivning

Å Edra

TRYCKSAKER

kontakta oss

Telefoner: 117 46
113 46

HÄLSINGBORG - POSTBOX 75

SÖDRA STORGATAN 15

men kostar på sig en fest ibland. Det är bara som han gödstar tillvaron.

När han kommer utanför sina egna ägor blir hans gång främmande. Det är som ett träd vore ute och vandrade.

Kyrkogården är för honom en äker, bara med större djup och egendomligare stenar än andra.

När han kör över ett höjdskrön ser han sig tillbaka. En uppörssbacke är passerad likt ett utfört dagsverk.»

Gärna skriver Lundkvist små uddvassa aforismer, som ibland träffar prick, ibland inte. »När du talar kan du inte lyssna. Det är självkände domens döda vinkel.» Och här en för oss: »Uppfostra dina föräldrar till en välartad älderdom. Ett par andra träffande, ironiska: »Han lovade illskia henne hela livet. Och hon dog snart av led.» — »Numera har kungarna svettrem i sina kronor.» Men det finns som sagt även många som inte träffar, på sin höjd skadeskjuter: »En lysmask i handen är bättre än en oljekälla i Persien.» Tja.

Något väsentligt i Artur Lundkvists livssyn blottas också av några andra aforismer. Livet är en mäktkamp: »Den som går framför fruktar den som kommer bakom. Och alla går framför någon.» Och livet är skräck: »Min vrede är min fruktan som är i min vrede.» Man frågar sig, vad det är som tvingat honom att uppleva livet som ett spel mellan kontraster, mellan kyla och värme, polcirkel och ekvator. Visst kan hans vittomfattande resor, från fjälltopp till dalgång, från norr till syd, underblåsa denna uppfattning, men bakom denna reslust söker man något som tvingat fram denna längtan efter motsatser. Man finner det i hans självgiografiska diktnoveller. Från en fattig skånsk skogsbygd, från stugans kväljande potatisängor flyr en pojke. Han flyr till

staden, den stora staden bortom vattnet, Köpenhamn. Men vad flyr han egentligen till? Vad finner han? En ångest, en djupare, tröstlösare, ödsligare ångest än den rökiga stugans och de mörka vägarnas. Han svälter tillsammans med uthungrade, trådsmala kontorsslavar på ett gammalt pensionat. Han kommer in i ett gång revolutionärer och är med om en revolution, som polisen gör ett snabbt slut på. Han återvänder till sin hembygdsläderdomlighet. Men nu kväver den honom inte längre utan tjusar och lockar. Han känner också att han övervunnit stadens ångest. Han pendlar mellan gammalt och nytt och är bådas herre. Vi känner denne segerherre. Det är Artur Lundkvist, kontrasternas man.

Hans språk består av släende, korta meningar. Ofta är dessa ofullständiga, de saknar subjekt.

»Jag levde i mina kläder. Hade tillfälliga nattlogi, en väcka på stationen. Men inget fotfäste, var som ett stycke drivved. Gick där med tomma händer på stadens gator. Viste inte var jag vandrade, stan fanns överallt. Kom till utkanterna och vände om nästan förskräckt. - - -

Men fastän meningarna är ofullständiga, ger de inte ett ofullständigt tryck. Tvärtom.

Som avslutning: några smakprov från olika skeden i Artur Lundkvists litterära utveckling. Han stormade in i den svenska lyriken med — som han säger — det kopparrött vrål och presenterade sig själv som en »slusk och en landsstrykare, i slokhatt och fransiga byxor, som älskade frihet och flygande fåglar och långa, dammiga vägar.» I fortsättningen hette det i debutsamlingen »Glöd» 1928:

Jag är rå och vild av bara hälsa och ungdom och kraft, jag vårdslösar mitt yttre och

är grov i mun, jag är rättfram och fruktansvärt oartig, jag är obildad och saknar uppföstran, jag har ingen moral och jag kan inte konversera damerna —.

Bortsett från överdrifterna i denna dikt stämmer det ganska väl med hans inre än idag. De grova konturerna finns inte längre, men attityden är densamma.

Ett annat diktfragment, ur samlingen »Korsväg» från 1942, illustrerar på ett utmärkt sätt Artur Lundkvists poetiska teknik under ett av hans författarskaps viktigaste skeden.

»Världen har vänt sig emot oss. Runt omkring bygger tillvaron sitt avfalls barriärer och höjer sina hotfulla fågelskrik. Munnarnas saliv är bitter. Släktets bild skakar väldsam i det upprörda vattnet. Allt är dock alltjämt möjligt! Och paniska ögonblick blir släktets levande minnen.»

Som man ser är ju faktiskt fragmentet en färdig dikt, och det är ofta så, att själva behållningen av hans många diktsamlingar blir löstryckta fragment eller fraser, som man sedan själv ändrar om i minnet. Det är svårt att lära sig hans dikter utantill.

Till sist: utdrag ur en studie i »Malinga», som utkom 1952.

»Vinden i staden är renhållningsinspektör, sträng kritiker. Uppdagar obeklagt den förstuckna smutsen, soporna, dammet, pappersträsorna. Kastar oss hela eländet i ansiktet, rätt i ögonen, och gör promenaderna besvärliga, med hurudvärv under den nedtryckta hatten.

Vinden är inte lätt att uppskatta i staden. Men ute i naturen möter man den gärna: vinden är frisk och bred och befrämmande, täckande ljusskimmer överallt.

Allra helst när sommarens grönska råder, långt från dammande vägar och åkrar: helst där gräs och lövmassor rör sig i mäktiga vågor, brusande, millionsingrat. En elementens orgel. En brand som inte förtär. En flod som inte dränker.

Det är trädmusklers glädje, rytm av starka ryggar, savens stigande rus, grönskans stora dans.

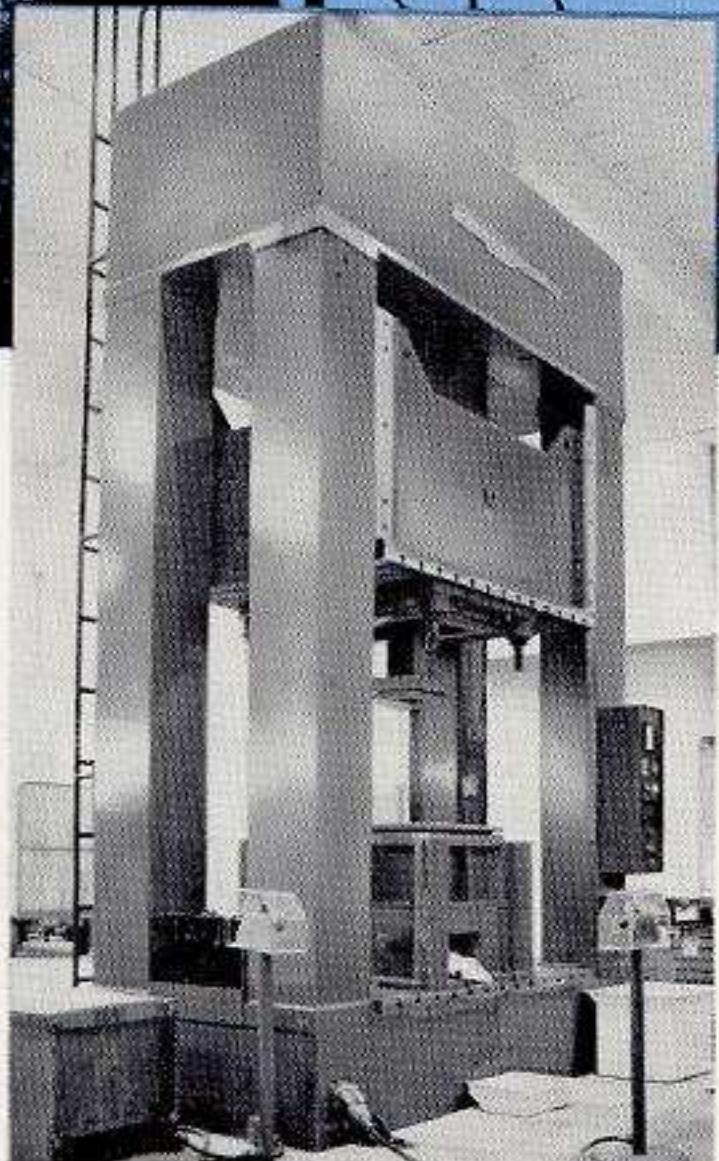
Människan, obetydlig, utanför, glömmer då sig själv och rycks med i naturens extas.»

Källor:

Recensioner av A.Ls böcker
Stig Carlsson, Ingrid Arvidsson m.fl.:
Artur Lundkvist. En hyllningskärt
till hans 50-årsdag.

Artur Lundkvist: Malinga, Svart
strand, Spegel för dag och natt,
Glöd (Ung rebell), Korsväg.

Åter en storindustri som väljer HJO-press

Electrolux nya 100-tons HJO-press gör 8 arbets- moment till ett enda

Electrolux är en av Europas stora kylskåpstillverkare — ett företag med mycket höga krav på precision och kvalitet. En av de viktigaste delarna i kylskåpet är inredningsformen — skåpets inre "karosseri". Att borra monteringshål i formen och jämnsgå kanterna är ett arbete som fordrar absolut exakthet för passningens skull. Då företaget nyligen ville

rationalisera detta arbete vände man sig till oss på Hjo Mekaniska. Resultatet blev den nya hydrauliska 100-tonspressen som nu installerats på Electrolux i Motala. "Innan vi fick vår specialbyggda Hjo-press borrades alla monteringshål och "fönster" samt jämnsgådes kanterna manuellt. Eftersom detta innebar inte mindre än 8 arbetsmoment, krävde det mycket både tid och arbetskraft. Vår nya Hjo-press klarar samma arbete i ett enda moment. Pressen har för oss inneburit ökad produktion och precision, samtidigt som vi har kunnat göra en direkt arbetskraftsbesparing med 50% inom denna del av tillverkningen".

Ing. Ström vid Electrolux i Motala säger:

"En elegantare lösning av ett bestyrkt rationelliseringsproblem kan vi inte tänka oss"

HJO — en stor industri för både lätt och tungt

Pressar

Radiatorer

Stål-mellanläggar

Tuber

HJO

**HJO
MEKANISKA
VERKSTAD,
HJO**

Tel. 0503/111 00 - Telek 5064